A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2015. szeptember 24.*

„Nyelvhasználati szabályok — Tanácsosok és asszisztensek felvételére szolgáló nyíltversenyvizsga-felhívások — A második nyelv három nyelv közül történő kiválasztása — A pályázókkal való kapcsolattartás nyelve — 1. rendelet — A személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése, 27. cikke és 28. cikkének f) pontja — A hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve — Arányosság”

A T-124/13. és T-191/13. sz. egyesített ügyekben,

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato)

a T-124/13. sz. ügy felperesének,

a **Spanyol Királyság** (képviseli kezdetben: S. Centeno Huerta, később: J. García-Valdecasas Dorrego abogados del Estado)

a T-191/13. sz. ügy felperesének és a T-124/13. sz. ügyben az Olasz Köztársaságot támogató beavatkozó félnek,

az **Európai Bizottság** (képviselik: a T-124/13. sz. ügyben J. Currall, B. Eggers és G. Gattinara, valamint a T-191/13. sz. ügyben M. Currall, J. Baquero Cruz és B. Eggers, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a T-124/13. sz. ügyben elsősorban az ellenőrzés (audit), a pénzügyek és a számvitel, valamint a gazdaság és a statisztika területén asszisztensek felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából kiírt EPSO/AST/125/12. számú nyílt versenyvizsga-felhívás (HL 2012. C 394A., 1. o.), másodsorban a biológia, az élet- és egészségtudományok, a vegyészet, a fizika és anyagtudományok és a nukleáris kutatás területén, továbbá az építőmérnöki és gépészmérnöki területen, valamint a villamos- és elektromérnöki területen asszisztensek felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából kiírt EPSO/AST/126/12. számú nyílt versenyvizsga-felhívás (HL 2012. C 394A., 11. o.), és harmadsorban az épületbiztonság és a speciális építési technológiák mérnöki területén igazgatási tisztviselők (AD 6) felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából kiírt EPSO/AD/248/13. számú nyílt versenyvizsga-felhívás (HL 2013. C 29A., 1. o.) megsemmisítése iránti kérelem, a T-191/13. sz. ügyben pedig az EPSO/AD/248/13. számú nyíltversenyvizsga-felhívás megsemmisítése iránti kérelem tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: D. Gratsias (előadó) elnök, M. Kancheva és C. Wetter bírák,

hivatalvezetők: J. Palacio-González főtanácsos és S. Bukšek Tomac tanácsos,

* Az eljárás nyelvei: olasz és spanyol.

tekintettel az írásbeli szakaszra, valamint a 2015. február 26-i és március 4-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 Az Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) intézményközi szerv, amelyet az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bíróságnak, a Számvevőszéknek, a Gazdasági és Szociális Bizottságnak, a Régiók Bizottságának és az Ombudsmannak az EPSO létrehozásáról szóló, 2002. július 25-i 2002/620/EK határozata (HL 197., 53. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 46. o.) hozott létre. Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) – a személyzeti szabályzat módosításáról szóló, 2004. március 22-i 723/2004/EK, Euratom tanácsi rendeletet (HL L 124., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 2. kötet, 130. o.; helyesbítések: HL 2007. L 248., 26. o. és HL 2012. L 130., 24. o.) megelőző változata – 2. cikkének harmadik bekezdése alapján az ezt a határozatot aláíró intézmények a határozat 2. cikkének (1) bekezdésével átruházták az EPSO-ra a személyzeti szabályzat 30. cikkének első bekezdése és a személyzeti szabályzat III. melléklete alapján a kinevező hatóságaikra ruházott felvételi hatásköröket. Ugyanezen határozat 4. cikke előírja, hogy noha a személyzeti szabályzat 91a. cikkével összhangban az EPSO-ra átruházott hatáskörök gyakorlásával összefüggő kérelmeket és panaszokat az EPSO-nak kell benyújtani, az e területekre vonatkozó bármely fellebbezést az Európai Bizottság ellen kell benyújtani.

2 2012. szeptember 7-én az EPSO az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL C 270A., 1. o.) közzétett egy útmutatót a nyílt versenyvizsgákhoz (a továbbiakban: útmutató). Az útmutatónak a „Kommunikáció” címet viselő 3. része a következőket tartalmazza:

„Az általános jellegű szövegek és a pályázókhoz intézett vagy tőlük kapott üzenetek egyértelműségének és érthetőségének biztosítása érdekében a különféle vizsgarészekről szóló értesítések, illetve az EPSO és a pályázók közötti levelezés kizárólag angol, francia és német nyelven zajlik.”

3 2012. december 20-án az EPSO az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétette az ellenőrzés (audit), a pénzügyek és a számvitel, valamint a gazdaság és a statisztika területén asszisztensek felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából az EPSO/AST/125/12. számú nyíltversenyvizsga-felhívást (HL C 394A., 1. o.), valamint a biológia, az élet- és egészségtudományok, a vegyészet, a fizika és anyagtudományok és a nukleáris kutatás területén, továbbá az építőmérnöki és gépészmérnöki területen, valamint a villamos- és elektromérnöki területen asszisztensek felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából az EPSO/AST/126/12. számú nyíltversenyvizsga-felhívást (HL 2012. C 394A., 11. o.). 2013. január 31-én az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétette az épületbiztonság és a speciális építési technológiák mérnöki területén igazgatási tisztviselők (AD 6) felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából az EPSO/AD/248/13. számú nyíltversenyvizsga-felhívást (HL 2013. C 29A., 1. o.). Ezek azok a versenyvizsga-felhívások, amelyek megsemmisítésére a jelen kereset irányul (a továbbiakban együttesen: megtámadott felhívások).

4 Valamennyi megtámadott felhívás bevezető részében szerepel, hogy azoknak az útmutató a „szerves részét képezi”.

5 A megtámadott felhívásokban szereplő versenyvizsgákra bocsátás követelményei körében e felhívások megkövetelik az Európai Unió valamely hivatalos nyelvének alapos ismeretét (amely hivatalos nyelvek száma akkoriban 23 volt) – és ezt a nyelvet jelölik meg a versenyvizsga „első nyelveként” –, valamint minden pályázó által az angol, a francia, illetve a német nyelv közül kiválasztandó valamely második

nyelv kielégítő ismeretét, amelyet a versenyvizsga „második nyelveként” jelölnek meg, továbbá amely tekintetében pontosítják, hogy kötelezően el kell térnie az adott pályázó által első nyelvként kiválasztott nyelvtől (a megtámadott felhívások III. részének 2.3 pontja).

6 Valamennyi megtámadott felhívás ugyanazon a helyen pontosításokkal szolgál a második nyelv kiválasztásának a kizárólag a fent említett három nyelvre történő korlátozására vonatkozóan. Az EPSO/AD/248/13. számú nyíltversenyvizsga-felhívás e tekintetében a következőt tartalmazza:

„Az […] [2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság (C-566/10 P, Rec, EU:C:2012:752)] ítélettel összhangban az uniós intézmények kötelesek megindokolni, hogy ezen versenyvizsga tekintetében miért korlátozzák a választható második nyelvet az EU hivatalos nyelvei közül egy meghatározott számú nyelvre.

Erre tekintettel tájékoztatjuk a pályázókat, hogy a választható második nyelveket a szolgálatok érdekeinek megfelelően határoztuk meg, amelynek értelmében az újonnan felvett munkatársaknak azonnal operatívnak kell lenniük, akik a mindennapos munkavégzés során képesek a hatékony kommunikációra. Ellenkező esetben az intézmények megfelelő működése komolyan sérülhetne.

Az uniós intézmények által a belső kommunikációban használatos nyelvek, valamint a külső kommunikációhoz és az iratkezeléshez szükséges nyelvek terén, az uniós intézmények bevált gyakorlata alapján, továbbá figyelembe véve a szolgálatok külső kommunikációval és iratkezeléssel kapcsolatos szükségleteit is, az angol, a francia és a német nyelv a legelterjedtebb. Továbbá az eddigi tapasztalatok alapján a versenyvizsgák pályázói – amennyiben választási lehetőségük van – az angol, a francia és a német nyelvet választják leggyakrabban második nyelvként. Ezt a jelenlegi oktatási és szakmai szabványok is alátámasztják, amelyek szerint az Európai Unió álláshelyeire pályázókkal szembeni elvárás, hogy az említett nyelvek közül legalább egyet beszéljenek. Ezért a szolgálatok érdekei és a pályázók szükségletei és képességei között egyensúlyt teremtve és egyúttal a versenyvizsga különleges területét figyelembe véve indokolt a vizsgákat e három nyelven megszervezni annak érdekében, hogy valamennyi pályázó függetlenül attól, hogy melyik az első hivatalos nyelve, képes legyen e három hivatalos nyelv közül legalább egyet a munkanyelv szintjén használni. Ezenfelül annak érdekében, hogy valamennyi pályázó egyenlő bánásmódban részesüljön, minden pályázó, beleértve azokat is, akiknek első hivatalos nyelve e három nyelv közül kerül ki, köteles a vizsgát az e három nyelv közül választott második nyelven letenni. A speciális készségek ily módon történő értékelése lehetővé teszi az intézmények számára, hogy a pályázók képességét olyan környezetben mérjék fel, ahol azonnal ahhoz nagyon hasonló körülmények között kell teljesíteniük, mint amilyennel munkavégzésük során találkozhatnak. Ez nem érinti a harmadik nyelven történő munkavégzésre való képesség megszerzése érdekében történő későbbi nyelvi képzést a személyzeti szabályzat 45. cikkének (2) bekezdésével összhangban.”

A másik két megtámadott felhívás – bizonyos nyelvi változatok esetében enyhén eltérő módon megfogalmazva – lényegében ugyanezeket a pontosításokat tartalmazza.

7 Az EPSO/AST/125/12. és az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívások előírják számítógépes „előválogató tesztek” megszervezését (e két felhívás IV. része). Az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívás esetében pontosítják, hogy ezekre a tesztekre csak akkor kerül sor, ha a pályázók száma szakterületenként meghaladja az 1000 főt.

8 Az EPSO/AST/126/12. és az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívás tartalmaz egy, a „Versenyvizsgára bocsátás és képzettség szerinti kiválasztás” címet viselő részt (az első felhívásnak a IV. része, a másodiknak az V. része). Ez a rész előírja, hogy az általános és speciális követelmények vizsgálata, valamint a képzettség alapján történő kiválasztás „először” a pályázó által a pályázati adatlapon megadott nyilatkozatok alapján történik. E tekintetben pontosítják, hogy az általános és speciális követelményekre vonatkozó kérdésekre adott válaszok alapján megállapítják, hogy az adott pályázó megfelel-e a versenyvizsgára bocsátás valamennyi követelményének. Ezt követően a

versenyvizsgára bocsátás követelményeinek megfelelő pályázók közül a vizsgabizottság kiválasztja azokat, akiknek a képzettsége (különösen oklevelei és szakmai tapasztalata) a leginkább megfelel az e felhívásban leírt munkakörök jellegének és a kiválasztási szempontoknak.

9 Erre a kiválasztásra kizárólag a pályázati adatlap „tehetségszűrő” részében a pályázók által tett nyilatkozatok alapján kerül sor. Ezeket a nyilatkozatokat a pályázók által benyújtott igazoló dokumentumok alapján – adott esetben – később ellenőrzik azon pályázók esetében, akik a versenyvizsga utolsó szakaszában megszerezték a minimálisan elérendő pontszámot, és akik a legmagasabb pontszámokat érték el. A kiválasztásra két szakaszban kerül sor. A képzettség szerinti kiválasztás az első fordulóban kizárólag a pályázati adatlap „tehetségszűrő” részében megjelölt válaszok és az egyes kérdések súlya alapján történik. A mellékletek 4. pontjában felsorolt kritériumok fontossága szerint a vizsgabizottság minden kérdést súlyoz (1-től 3-ig), majd megvizsgálja a pályázatot. A legmagasabb pontszámot kapott pályázók elektronikus pályázati adatlapja ezután második kiválasztási fordulón vesz részt. A második fordulóban szakterületenként körülbelül kilencszer annyi pályázati adatlapot vizsgálnak meg, mint amennyi a szóban forgó versenyvizsga-felhívásban meghatározott sikeres pályázók száma. A vizsgabizottság megvizsgálja a pályázók válaszait, és kérdésenként 0–4 pontot ad rájuk. Az egyes válaszokra adott pontszámot megszorozza az adott kérdés súlyával, majd az eredményeket összesíti – az így kapott érték alkotja a pályázó összpontszámát. Ezt követően a vizsgabizottság a kapott összpontszámok alapján rangsorolja a pályázókat.

10 A megtámadott felhívásokkal érintett kiválasztási eljárások utolsó szakasza az EPSO/AST/125/12. és az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívások esetében „értékelőközpontot” (lásd e két versenyvizsga-felhívás V., illetve VI. részét), az EPSO/AST/126/12. számú versenyvizsga-felhívás esetében pedig „nyílt versenyvizsgát” (lásd a szóban forgó felhívás V. részét) jelent. Az értékelőközpontba szakterületenként legfeljebb háromszor annyi pályázót hívnak be, mint amennyi a sikeres pályázók száma

11 Az EPSO/AST/126/12. és az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívás mellékleteket tartalmaz, amelyek mindegyike az e két felhívásban szereplő területek valamelyikére vonatkozik. Az egyes mellékletek 4. pontja felsorolja azokat a kiválasztási szempontokat, amelyeket a vizsgabizottság figyelembe vesz a pályázati adatlap „tehetségszűrő” részében a pályázók által megjelölt válaszok súlyozásához (lásd a fenti 9. pontot).

Az eljárás és a felek kérelmei

12 A Törvényszék Hivatalához 2013. március 4-én benyújtott keresetlevelével az Olasz Köztársaság előterjesztette a keresetet a T-124/13. sz. ügyben.

13 A Törvényszék Hivatalához 2013. július 4 én benyújtott beadványában a Spanyol Királyság kérte, hogy az Olasz Köztársaság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. 2013. szeptember 11-i végzésében a Törvényszék harmadik tanácsának elnöke megengedte a beavatkozást. A Spanyol Királyság 2013. november 22-én nyújtotta be beavatkozási beadványát.

14 A T-124/13. sz. ügyben az Olasz Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott felhívásokat;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

15 A Spanyol Királyság támogatja az Olasz Köztársaságnak a megtámadott felhívások megsemmisítésére irányuló kérelmeit, és ezenfelül kéri, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot a beavatkozással kapcsolatos költségek viselésére.

16 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– az Olasz Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

17 A Törvényszék Hivatalához 2013. április 5-én benyújtott keresetlevelével a Spanyol Királyság előterjesztette a keresetet a T-191/13. sz. ügyben.

18 A Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívást;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

19 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a Spanyol Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

20 Mivel módosult a Törvényszék tanácsainak összetétele, az előadó bírót a nyolcadik tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyeket e tanács elé utalták.

21 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (nyolcadik tanács) a szóbeli szakasznak a jelen ügyekben történő megnyitásáról határozott, és a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felszólította a T-191/13. sz. ügy feleit bizonyos kérdések írásbeli megválaszolására. A felek e felhívásnak a megadott határidőn belül eleget tettek.

22 A Törvényszék a T-191/13. sz. ügyben tartott 2015. február 26-i tárgyaláson és a T-124/13. sz. ügyben tartott 2015. március 4-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszaikat.

23 A T-191/13. sz. ügyben tartott tárgyaláson a Törvényszék határidőt szabott a Spanyol Királyságnak, hogy írásban terjessze elő a jelen ügyeknek a határozathozatal céljából történő esetleges egyesítésére vonatkozó észrevételeit. A szóbeli szakasz a Spanyol Királyság szóban forgó észrevételeinek benyújtását követően, 2015. március 3-án befejeződött.

A jogkérdésről

24 Mivel a Törvényszék által a tárgyalásokon feltett egyik szóbeli, illetve – a Spanyol Királyság esetében – írásbeli kérdésre (lásd a fenti 23. pontot) válaszul a felek jelezték, hogy nem kívánnak e tekintetben kifogást megfogalmazni, a Törvényszék úgy határoz, hogy – a Törvényszék eljárási szabályzata 67. cikkének megfelelően – az eljárást befejező határozat meghozatala céljából egyesíti ezeket az ügyeket.

25 A T-124/13. sz. ügyben előterjesztett kereset alátámasztására az Olasz Köztársaság a következő hét jogalapra hivatkozik: az első, az EUMSZ 263., az EUMSZ 264. és az EUMSZ 266. cikk megsértésére alapított jogalap; a második, az EUMSZ 342. cikk, valamint a módosított, az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. rendelet (HL 1958., 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 1. és 6. cikkének megsértésére alapított jogalap; a harmadik, az EUSZ 6. cikk (3) bekezdésének, az EUMSZ 18. cikknek, az Európai Unió Alapjogi Chartája 22. cikkének, az 1. rendelet 1. és 6. cikkének, a személyzeti szabályzat 1d. cikke

(1) és (6) bekezdésének, 27. cikke második bekezdésének és 28. cikke f) pontjának, a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére alapított jogalap; a negyedik, az EUSZ 6. cikk (3) bekezdésének és a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalap; az ötödik, a hatáskörrel való visszaélésre, valamint a „versenyvizsga-felhívások jellegét és célját érintő lényeges rendelkezéseknek”, különösen a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének, 27. cikke második bekezdésének, 28. cikke f) pontjának, 34. cikke (3) bekezdésének, és 45. cikke (1) bekezdésének, továbbá az arányosság elvének megsértésére alapított jogalap; a hatodik, az EUMSZ 18. cikknek és az EUMSZ 24. cikk negyedik bekezdésének, az az Európai Unió Nizzában 2000. december 7-én kihirdetett alapjogi chartája (HL C 364., 1. o.) 22. cikkének, az 1. rendelet 2. cikkének, valamint a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének megsértésére alapított jogalap; és a hetedik, az EUMSZ 296. cikk második bekezdésének, az 1. rendelet 1. és 6. cikkének, a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének, 28. cikke f) pontjának, III. melléklete 1. cikke (1) bekezdése f) pontjának, valamint az arányosság elvének megsértésére, továbbá „a tények elferdítésére” alapított jogalap.

26 A T-124/13. sz. ügyben a Spanyol Királyság – az Olasz Köztársaság kérelmeinek alátámasztására – azzal érvel, hogy a megtámadott felhívásokat az Alapjogi Charta 22. cikkének, az EUMSZ 342. cikknek, az 1. rendelet 1. és 6. cikkének, a személyzeti szabályzat 1d. és 27. cikkének, valamint a 2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság ítéletből (C-566/10 P, EBHT, EU:C:2012:752) eredő ítélkezési gyakorlatnak a megsértése miatt kell megsemmisíteni. Hozzáfűzi, hogy a megtámadott felhívások az angol, a francia és a német nyelv indokolatlan fölénye miatt megkülönböztető jellegűek; hogy sértik a személyzeti szabályzat 27. cikkét, mivel az azokban előírt kiválasztási rendszer nem a legjobb pályázók felvételét garantálja; valamint hogy sértik az arányosság elvét, mivel a szóban forgó célkitűzés megvalósításának nem a legjobb eszközét képezik.

27 A T-191/13. sz. ügyben a Spanyol Királyság lényegében három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt az 1. rendelet megsértésére, a másodikat a személyzeti szabályzat 1d. cikkének megsértésére, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalma és az arányosság elvének megsértésére, a harmadikat pedig a személyzeti szabályzat 27. cikkének megsértésére alapítja.

28 Meg kell állapítani, hogy a fent említett jogalapokkal az Olasz Köztársaság és a Spanyol Királyság a megtámadott felhívások két eltérő részét, azaz egyfelől a pályázók és az EPSO közötti levelezés során alkalmazható nyelveknek az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozását, másfelől pedig a második nyelv említett felhívások szerinti versenyvizsgával érintett pályázók általi megválasztásának a kizárólag a fent említett három nyelvre történő korlátozását kifogásolja. Ezenfelül a T-191/13. sz. ügyben a Spanyol Királyság az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívásnak egy harmadik részét is, jelesül az e felhívás szerinti versenyvizsga egyes pályázói által az angol, a francia és a német nyelv közül kiválasztott második nyelvnek az e versenyvizsga utolsó szakaszának („értékelőközpont”; lásd a fenti 10. pontot) bizonyos vizsgái tekintetében történő alkalmazását kifogásolja.

29 Az Olasz Köztársaság és a Spanyol Királyság által hivatkozott jogalapok tükrében ezután a megtámadott felhívások általuk kifogásolt két részének jogszerűségét kell megvizsgálni (lásd a fenti 28. pontot). Ezek vizsgálatát követően – adott esetben – az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívás Spanyol Királyság által kifogásolt harmadik részének jogszerűségét kell megvizsgálni (lásd a fenti 28. pontot).

30 E vizsgálat előtt azonban mindenekelőtt a Spanyol Királyság által a T-191/13. sz. ügyben felhozott, lényegében az 1. rendelet megsértésére alapított első jogalap elfogadhatóságát kell megvizsgálni, mivel annak elfogadhatóságát a Bizottság vitatja.

A T-191/13. sz. ügyben előterjesztett első jogalap elfogadhatóságáról

31 A T-191/13. sz. ügyben előterjesztett keresetlevélben a Spanyol Királyság rámutat, hogy többek között az 1. rendelet 1. és 6. cikke alapján kéri az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívás megsemmisítését, és hozzáfűzi, hogy véleménye szerint a szóban forgó felhívás nem tartja tiszteletben az e rendelet által bevezetett nyelvhasználati szabályokat.

32 A Bizottság mindazonáltal lényegében azzal érvel, hogy az 1. rendelet megsértésére alapított jogalapot a Spanyol Királyság csak „futólag” említi, anélkül, hogy azt megfelelően kifejtené. A Bizottság véleménye szerint egy ehhez hasonló érv nem felel meg az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában, és az e pont alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatban szereplő követelményeknek.

33 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése, valamint az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Minden terminológiai kérdéstől függetlenül, ennek az ismertetésnek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye az alperes részére védekezésének előkészítését, a Törvényszék számára pedig bírósági felülvizsgálati jogkörének gyakorlását. A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához szükséges, hogy maga a keresetlevél tartalmazza az alapjául szolgáló alapvető jogi és ténybeli elemeket, legalább összefoglaló jelleggel, de összefüggő és érthető módon. Közelebbről: el kell ugyan ismerni, hogy a kereseti jogalapok kijelentésének nem kell az eljárási szabályzatban szereplő terminológiához és felsoroláshoz igazodnia, valamint hogy elegendő lehet, ha e jogalapokat inkább tartalmukon, semmint jogi besorolásukon keresztül ismertetik, mindezek feltétele azonban az, hogy az említett jogalapok kellően egyértelműen kitűnjenek a keresetlevélből. A keresetlevélben a jogalapok puszta absztrakt felsorolása nem felel meg a Bíróság alapokmánya és az eljárási szabályzat követelményeinek, az e szövegekben alkalmazott, a „jogalapok rövid ismertetése” kifejezés pedig azt jelenti, hogy a keresetlevélből ki kell tűnnie, hogy miben áll a kereset alapjául szolgáló jogalap (lásd: 1993. április 28-i De Hoe kontra Bizottság végzés, T-85/92, EBHT, EU:T:1993:39, 20. és 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Ebből az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy – az uniós bíróság által adott esetben hivatalból felhozandó eljárásgátló jogalapok kivételével – a felperesnek kell kifejtenie a keresetlevélben azokat a jogalapokat, amelyekre keresetének alátámasztásaként hivatkozik. Mindehhez nem elegendő valamely jogalap címének absztrakt feltüntetése. A felhozott jogalap mibenlétét is jelezni kell, azaz pontosan meg kell jelölni a jogalap kereseti kérelmekkel fennálló kapcsolatát, és azt is ki kell fejteni, hogy – megalapozottságának bebizonyosodása esetén – miként kell azt eredményeznie, hogy a bíróság helyt adjon az említett kérelmeknek.

35 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében azonban a felek által körülhatárolt jogvita keretében az uniós bíróság azzal, hogy csak a felek kérelmeiről dönthet, nem kötheti magát kizárólag a felek által az állításaik alátámasztására felhozott érvekhez, mivel adott esetben arra kényszerülne, hogy határozatát téves jogi megállapításokra alapítsa (lásd: 2009. október 5-i Bizottság kontra Roodhuijzen ítélet, T-58/08 P, EBHT, EU:T:2009:385, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Konkrétan olyan jogvitában, amelyben a felek között valamely uniós jogi rendelkezés értelmezése és alkalmazása a vitatott, az uniós bíróság feladata a jogvita eldöntése tekintetében releváns jogi szabályoknak a felek által előadott tényállásra való alkalmazása. A *iura novit curia* elv értelmében ugyanis a jogszabály értelmének meghatározása nem olyan elv hatálya alá tartozik, amely szabad kezet enged a feleknek a jogvita meghatározására (lásd: a fent hivatkozott Bizottság kontra Roodhuijzen ítélet, EU:T:2009:385, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 Ezen ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy valamely jogalap elfogadhatósága nem függ valamely sajátos terminológia alkalmazásától. Elegendő az, hogy a jogalap lényege kellően egyértelműen kitűnjön a keresetlevél szövegéből. Ezen túlmenően valamely jogalap elfogadhatósága konkrét szabályokra vagy

jogelvekre való hivatkozástól sem függ. Az uniós bíróság feladata ugyanis a releváns rendelkezések meghatározása és azoknak a felek által elé terjesztett tényállásra való alkalmazása, még akkor is, ha a felek nem hivatkoztak a szóban forgó rendelkezésekre, illetve ha más rendelkezésekre hivatkoztak.

37 Végezetül, a fenti 35. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy még ha a felperes elfogadhatóan hivatkozott is valamely jogalapra, a bíróság e jogalap vizsgálata során nem szorítkozhat kizárólag az említett fél által felhozott érvekre, hanem valamennyi alkalmazandó jogi szabály és jogelv figyelembevételével kell elvégeznie a jogalap teljes körű elemzését, éppen azért, hogy határozatát ne téves jogi megállapításokra alapítsa, aminek elkerülésére ez az ítélkezési gyakorlat törekszik.

38 E megfontolások összességére tekintettel – a Bizottság álláspontjával ellentétben – nem lehet helyt adni annak, hogy a Spanyol Királyság a T-191/13. sz. ügyben előterjesztett keresetlevelében nem elfogadható módon hozott fel egy, az 1. rendelet megsértésére alapított jogalapot. Az említett keresetlevél 27. pontjában ugyanis nem az e rendeletre történő pusztán absztrakt hivatkozásra szorítkozott. A keresetlevél 30. pontjában egyértelműen jelezte, hogy véleménye szerint a megtámadott felhívás nem tartotta tiszteletben az e rendelettel bevezetett nyelvhasználati szabályokat. Ezután pedig a keresetlevélben két teljes szakaszt szentelt az e szabályokkal kapcsolatos kérdések elemzésének. A keresetlevél másutt is tartalmaz több hivatkozást az 1. rendeletre és az azzal bevezetett nyelvhasználati szabályokra.

39 Konkrétan a T-191/13. sz. ügyben előterjesztett keresetlevél 68. pontjában a Spanyol Királyság azzal érvel, hogy „a pályázók és az EPSO közötti kommunikáció három nyelvre történő korlátozása ellentétes az 1. rendelettel létrehozott szabályokkal”. Az említett keresetlevélnek – a keresetlevél utolsó, „Következtetés” címet viselő részében található – 96. pontját is idézni kell, amely a következőket tartalmazza:

„[A megtámadott] felhívás megfosztja értelmétől az 1. rendelet 1. cikkét […], amennyiben az angol, a francia, illetve a német nyelv javára a gyakorlatban kizárja az Unió más hivatalos nyelveinek alkalmazását és értékelését, anélkül hogy ezt a korlátozást a betöltendő álláshelyekkel kapcsolatos konkrét és objektív indokokkal igazolná. A […] megtámadott felhívás nem pusztán változtatás, hanem az 1. rendelet 1. cikkében szabályozott teljes nyelvhasználati szabályok valódi módosítása”.

40 Következésképpen a Spanyol Királyság által felhozott, az 1. rendelet megsértésére alapított első jogalap megfelel a Bíróság alapokmánya 21. cikkének első bekezdésében, valamint az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában szereplő követelményeknek, ekként pedig elfogadható.

A pályázók és az EPSO közötti üzenetekben használható nyelvek korlátozásáról

41 A T-124/13. sz. ügyben a megtámadott felhívásoknak erre a részére vonatkozik az Olasz Köztársaság által felhozott hatodik, az EUMSZ 18. cikknek és az EUMSZ 24. cikk negyedik bekezdésének, az Alapjogi Charta 22. cikkének, az 1. rendelet 2. cikkének, valamint a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének megsértésére alapított jogalap.

42 Az Olasz Köztársaság szerint a szóban forgó korlátozás az EUMSZ 18. cikknek, az EUMSZ 24. cikk negyedik bekezdésének, az Alapjogi Charta 22. cikkének, az 1. rendelet 2. cikkének, valamint a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének nyilvánvaló megsértését képezi. Azzal érvel, hogy e rendelkezésekből egyértelműen következik, hogy az európai polgárok jogosultak a 23 hivatalos nyelv bármelyikén az uniós intézményekhez fordulni, valamint hogy joguk van ugyanazon a nyelven választ kapni az intézményektől. Ez a következtetés ered a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítéletből (EU:C:2012:752) is. A fent említett korlátozás hátrányos megkülönböztetést képez a tagállamok azon polgáraival szemben, akiknek az angoltól, a franciától, illetve a némettől eltérő a hivatalos nyelvük.

43 Az Olasz Köztársaság elveti azt a nézetet, amely szerint az uniós tisztviselők vagy alkalmazottak felvételére irányuló valamely versenyvizsgán való részvétel nem a polgároknak az Unió demokratikus életében való részvételének egyik formáját képezi. Az Olasz Köztársaság – éppen ellenkezőleg – úgy véli, hogy a versenyvizsga-eljárás és a kommunikáció során alkalmazott nyelv képezi „az érintett polgár és az Unió közötti alkotmányos jellegű kapcsolat alkotóelemeit”. Ebből arra a következtetésre jut, hogy „a polgár nyelvének kell a versenyvizsga nyelvét képeznie”. Egyebekben a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítéletre (EU:C:2012:752) támaszkodva kifogásolja azt a nézetet, amely szerint a valamely versenyvizsgán való részvétel az intézményi berendezkedés belső helyzetére vonatkozik. Véleménye szerint a szóban forgó intézmény és valamely olyan jogalany (polgár) közötti kapcsolatról van szó, aki még nem tartozik ezen intézmény személyi állományába.

44 Beavatkozási beadványában a Spanyol Királyság támogatja az Olasz Köztársaság érveit. Azzal érvel, hogy a pályázók és az EPSO közötti üzenetekben használható nyelvek korlátozása a gyakorlatban versenyelőnyhöz juttatja mindazon pályázókat, akiknek első nyelve a három megjelölt nyelv (angol, francia, német) valamelyike. Úgy véli, hogy funkcionális okokból „érthető” lenne az EPSO üzeneteiben használható nyelvek korlátozása, az említett három nyelvre történő korlátozás azonban ellentétes az 1. rendelettel. Az ehhez hasonló korlátozás egyébként megkülönböztető jellegű. A Spanyol Királyság szintén elveti azt a nézetet, amely szerint a tisztviselők vagy alkalmazottak valamely intézmény általi felvétele pusztán belső kérdést képez.

45 A T-191/13. sz. ügyben – a fentiekben megállapítottaknak megfelelően (lásd a fenti 38. és 39. pontot) – a Spanyol Királyság az első jogalapjában azzal érvel, hogy az EPSO és az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívás szerinti versenyvizsgára jelentkező pályázók közötti kommunikáció nyelveinek az angol, a francia és a német nyelvre való korlátozása ellentétes az 1. rendelettel bevezetett nyelvhasználati szabályokkal.

46 A Bizottság mindenekelőtt azt válaszolja, hogy a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítéletnek (EU:C:2012:752) az Olasz Köztársaság által hivatkozott pontjai semmilyen kapcsolatban nem állnak a valamely versenyvizsga keretében sorra kerülő vizsgákon használt nyelvek kérdésével, hanem a versenyvizsga-felhívások közzétételének ettől eltérő aspektusára vonatkoznak. Ezzel összefüggésben emlékeztet az ítélkezési gyakorlatra is, különösen a 2003. szeptember 9-i Kik kontra OHIM ítéletre (C-361/01 P, EBHT, EU:C:2003:434, 82. pont), amely szerint az EUM-Szerződésben szereplő számos hivatkozás nem tekinthető az uniós jog olyan általános elve megnyilvánulásának, amely minden polgár számára biztosítja a jogot ahhoz, hogy az érdekeit esetlegesen érintő valamennyi aktust minden körülmények között le kellene fordítani a saját nyelvére.

47 A Bizottság ezenfelül azzal érvel, hogy a valamely versenyvizsga-eljárásban részt vevő pályázók „köztes helyzetben” vannak. Noha valamely versenyvizsga-eljárás tényéről az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétett versenyvizsga-felhívásokat olvasva szereznek tudomást, emiatt tették közzé a megtámadott felhívásokat az Unió valamennyi hivatalos nyelvén. Mindazonáltal amint a pályázó – a versenyvizsgán való részvétele céljából – kapcsolatba lép az igazgatással, jogszerű tőle elvárni legalább egy, a saját anyanyelvétől eltérő hivatalos nyelv ismeretét.

48 A Bizottság szerint nem elfogadható, hogy a valamely versenyvizsgára jelentkező pályázók nyelvi készségei másodlagos jelentőséget kapjanak. Ez az elgondolás ellentétes lenne az uniós intézmények önállóságának az EUMSZ 335. cikkben és az EUMSZ 336. cikkben megfogalmazott elvével. Ezen elv értelmében a szolgálat nyelvi szükségleteinek meghatározása kizárólag az intézmények, nem pedig a tagállamok feladata. A fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:752, 87. és 88. pont) azt is elismeri, hogy a szolgálat érdeke olyan jogszerű célkitűzést képez, amely igazolhatja a nyelv alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalma – személyzeti szabályzat 1d. cikkében szereplő – elvének korlátozásait.

49 A Bizottság ily módon azzal érvel, hogy semmiféle olyan kérelem nem elfogadható, amely arra irányul, hogy a versenyvizsga-eljárás keretében a pályázók az Unió bármely hivatalos nyelvét különbségtétel nélkül használhassák. Az intézményeknek működőképes személyzetre van szükségük, ekként pedig elkerülhetetlen, hogy a versenyvizsga szervezésével kapcsolatos adminisztratív jellegű kapcsolattartás keretében a pályázó képes legyen kommunikálni az intézmények számára hasznos nyelveken, például angolul, franciául és németül. Ezek az adminisztratív jellegű üzenetek már az azon munkakörnyezettel összefüggő tényezőt képeznek, amelybe a pályázó – sikeres versenyvizsga esetén – bekerül.

50 A Bizottság hozzáfűzi, hogy a pályázók és az EPSO közötti üzenetek mindenesetre a vizsgák lefolytatásával és a versenyvizsga-eljárás különböző szakaszaival kapcsolatos alapvető információkra vonatkoznak. Az angol, a francia, vagy a német nyelv megtámadott felhívásokban megkövetelt ismereti és használati szintjével összefüggésben: egy olyan pályázó, aki nyelvismerete alapján még a szóban forgó, az e nyelvek egyikén megfogalmazott üzenetet sem tudja megérteni, nyilvánvalóan nem gondolhatja, hogy fel tudják venni valamely uniós intézményhez. Ugyanilyen okok miatt nem élveznek semmiféle előnyt az angol, a német, vagy a francia anyanyelvű pályázók. Állításainak alátámasztására a Bizottság az EPSO/AST/126. számú felhívás szerinti versenyvizsgával kapcsolatos statisztikákra hivatkozik, amelyek – véleménye szerint – bizonyítják, hogy az olasz állampolgárságú pályázók végeztek a lista élén azon pályázók közül, akiknek pályázata érvényesnek minősült.

51 A versenyvizsga-eljárásokkal kapcsolatban az EPSO honlapján szereplő általános információkat egyébként – az útmutatóhoz hasonlóan – valamennyi hivatalos nyelven közzéteszik. A Bizottság szerint nyilvánvalóan összeegyeztethetetlen lenne a szolgálat érdekével azt a kötelezettséget róni az EPSO-ra, hogy biztosítsa valamennyi beérkezett pályázati adatlapnak a pályázó anyanyelvéről angolra, franciára vagy németre való lefordítását. Ezenfelül a pályázókat hátrány érné önéletrajzuk lefordításával, mivel elveszítenék az ellenőrzést a saját maguk által megadott információk felett.

52 Ezen érvek vizsgálata céljából mindenekelőtt az 1. rendelet releváns rendelkezéseinek szövegét kell felidézni. A rendelet 1. cikkének a megtámadott felhívások közzétételének időpontjában alkalmazandó változata a következőt írja elő:

„A Közösség intézményeinek hivatalos nyelvei és munkanyelvei az angol, a bolgár, a cseh, a dán, az észt, a finn, a francia, a görög, a holland, az ír, a lengyel, a lett, a litván, a magyar, a máltai, az olasz, a német, a portugál, a román, a spanyol, a svéd, a szlovák és a szlovén.”

53 Ugyanezen rendelet 2. cikke ekként rendelkezik:

„Azok az okmányok, amelyeket egy tagállam, vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személy a Közösség intézményeinek küld, a feladó választása szerint a hivatalos nyelvek bármelyikén készülhetnek. A válasz ugyanazon a nyelven készül”.

54 Az 1. rendelet 6. cikke előírja, hogy az intézmények eljárási szabályzataikban meghatározhatják az említett rendelettel bevezetett nyelvhasználati szabályok alkalmazásának részletes szabályait. Mindazonáltal – amint azt a Bíróság a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:752) 67. pontjában megállapította – a megtámadott felhívásokkal érintett intézmények (amelyek megegyeznek az említett ügyben szóban forgó versenyvizsga-felhívásokkal érintett intézményekkel) eljárási szabályzataikban nem határozták meg az 1. rendelet 6. cikke alapján a nyelvhasználati szabályok részletes szabályait. A Bíróság azt is pontosította, hogy a versenyvizsga-felhívások e tekintetben nem tekinthetők eljárási szabályzatoknak.

55 A fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:752) kihirdetését megelőzően a Törvényszék azt állapította meg, hogy az 1. rendelet nem alkalmazandó az intézmények, valamint annak tisztviselői és alkalmazottai közötti jogviszonyokra, mivel az csak az intézmények és valamely tagállam vagy valamely tagállam joghatósága alá tartozó valamely személy között alkalmazandó nyelvhasználati szabályokat állapítja meg. A Törvényszék azt is megállapította, hogy az

Unió tisztviselői és más alkalmazottai, valamint az ilyen álláshelyekre jelentkező pályázók ugyanis kizárólag az Unió joghatósága alá tartoznak a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek – köztük a valamely intézménybe való felvételre vonatkozó rendelkezéseknek – az alkalmazását illetően. Ugyanezen ítélkezési gyakorlat értelmében az ilyen álláshelyekre jelentkező pályázóknak az alkalmazandó nyelvhasználati szabályok tekintetében az Unió tisztviselőivel és más alkalmazottaival egy tekintet alá vonását az indokolja, hogy az említett pályázók kizárólag abból a célból lépnek kapcsolatba valamely uniós intézménnyel, hogy tisztviselői vagy alkalmazotti állást szerezzenek, amelyekhez bizonyos nyelvismeret szükséges, és ezen ismeretet az érintett álláshely betöltésére alkalmazandó rendelkezések meg is követelhetik. Ez az ítélkezési gyakorlat az 1. rendelet 6. cikkére, valamint az e cikkben az intézmények számára előírt azon lehetőségre is hivatkozik, hogy eljárási szabályzataikban meghatározzák a nyelvhasználati szabályok alkalmazásának részletes szabályait (lásd ebben az értelemben: 2008. november 20-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-185/05, EBHT, EU:T:2008:519, 117–119. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

56 A fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:752) után azonban ezeket a megfontolásokat már nem lehet érvényesnek tekinteni. A Bíróság ugyanis megállapította, hogy mivel nincsenek a tisztviselőkre és alkalmazottakra alkalmazandó különös szabályozási rendelkezések, továbbá mivel az érintett intézmények eljárási szabályzataiban sincsenek erre vonatkozó rendelkezések, nincsen olyan dokumentum, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy az ezen intézmények, valamint a tisztviselőik és alkalmazottaik közötti viszonyok egyáltalán nem tartoznak az 1. rendelet hatálya alá. A Bíróság szerint még inkább így van ez az intézmények és a valamely nyílt versenyvizsgára jelentkező pályázók közötti viszonyok vonatkozásában, amely pályázók főszabály szerint nem tisztviselők és nem egyéb alkalmazottak (a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet, EU:C:2012:752, 68. és 69. pont).

57 E tekintetben el kell utasítani a Bizottságnak – a pályázók és az EPSO közötti kommunikáció nyelvei korlátozásának jogszerűségét illetően – a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:752) e részének irrelevanciájával kapcsolatos érvét (lásd a fenti 46. pontot). Ítéletének ebben a részében ugyanis a Bíróság az 1. rendeletnek a valamely versenyvizsgára jelentkező pályázókra való alkalmazhatóságát vizsgálta, és megállapította, hogy azt rájuk alkalmazni kell. Ennek megállapítása az Olasz Köztársaság által felhozott hatodik jogalapban és a Spanyol Királyság által felhozott első jogalapban felvetett kérdés tekintetében is releváns.

58 A fenti megfontolásokra tekintettel egyébként szintén el kell utasítani a Bizottság azon érvét (lásd a fenti 47. pontot), amely szerint a valamely versenyvizsga-eljárásban részt vevő pályázók „köztes helyzetben” vannak.

59 A Bizottságnak a fenti 46. pontban hivatkozott, Kik kontra OHIM ítéletre (EU:C:2003:434, 82. pont) alapított érvét illetően elegendő megállapítani, hogy a Belső Piaci Harmonizációs Hivataltól (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) eltérően – amelynek nyelvhasználati szabályairól az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben szó volt – a megtámadott felhívásokkal érintett intézményekre nem vonatkoznak különös nyelvhasználati szabályok (a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet, EU:C:2012:752, 86. pont). Rájuk az 1. rendelettel bevezetett nyelvhasználati szabályok vonatkoznak.

60 E megfontolásokra, valamint az 1. rendelet 2. cikkének egyértelmű és félreérthetetlen szövegére tekintettel meg kell állapítani, hogy a megtámadott felhívások sértik az 1. rendeletet, amennyiben azt írják elő, hogy a szóban forgó versenyvizsgákra jelentkező pályázók egy, az általuk az angol, a francia és a német nyelv közül választott nyelven kötelesek kommunikálni az EPSO-val. Ez az indok elegendő a megtámadott felhívások megsemmisítéséhez, anélkül hogy vizsgálni kellene – amint azzal az Olasz Köztársaság és a Spanyol Királyság érvel –, hogy ez a kikötés a nyelven alapuló, tiltott hátrányos megkülönböztetéshez vezet-e.

61 A pályázati adatlap ugyanis kétségkívül olyan dokumentum, amelyet a valamely tagállam joghatósága alá tartozó személy, azaz a pályázó az EPSO-t létrehozó intézményekhez intéz. Ennélfogva az 1. rendelet 2. cikke alapján ez a személy (a pályázó) jogosult az ugyanezen rendelet 1. cikkében felsorolt valamennyi hivatalos nyelv közül megválasztani az e dokumentum megfogalmazásának nyelvét. Sértik ezeket a rendelkezéseket a megtámadott felhívások, amennyiben ezt a választást az angol, a francia és a német nyelvre korlátozzák. Ugyanez igaz azokra az esetleges üzenetekre, amelyeket a pályázónak az EPSO részére a megtámadott felhívásokban szereplő versenyvizsgák tárgyában küldenie kellhet.

62 Egyebekben az EPSO-hoz pályázati adatlapot benyújtó egyes pályázók részére az EPSO által küldött üzenetek az 1. rendelet 2. cikke értelmében a pályázati adatlapra és a szóban forgó pályázó által az EPSO részére megküldött esetleges más dokumentumokra adott válasznak minősülnek. Ennélfogva – ezen utóbbi rendelkezés alapján – ezeket a válaszokat a pályázó által saját dokumentumainak megfogalmazása céljából a valamennyi hivatalos nyelv közül kiválasztott nyelven kell elkészíteni. A megtámadott felhívások annak előírásával is sértik az említett rendeletet, hogy az EPSO a pályázók részére az általuk az angol, a francia és a német nyelv, nem pedig valamennyi hivatalos nyelv közül kiválasztott nyelven fog üzeneteket küldeni.

63 Még jelentősebb az EPSO 1. rendelet 2. cikkéből eredő azon kötelezettségének általa történő tiszteletben tartása, hogy a megtámadott felhívásokban szereplő versenyvizsgákra jelentkező pályázókkal az egyes pályázók által a valamennyi hivatalos nyelv közül szabadon megválasztott nyelven – és ne kizárólag angolul, franciául és németül – kommunikáljon, amennyiben a megtámadott felhívások „a pályázó[k] által a pályázati adatlapon megadott nyilatkozatok alapján” sorra kerülő, „képzettség alapján történő kiválasztást” (lásd a fenti 8. és 9. pontot) írnak elő. Ily módon ezeket a nyilatkozatokat az egyes pályázók által kiválasztott nyelven – adott esetben anyanyelvükön – kell tenni, nem pedig olyan nyelven, amely bizonyos pályázók esetében nem az a nyelv, amelyen a legjobban ki tudják fejezni magukat, annak ellenére, hogy rendelkeznek annak kielégítő ismeretével.

64 Nem vezethet más következtetésre az sem, hogy az útmutató 3. része kimondja, hogy a pályázók és az EPSO közötti kommunikáció nyelvei közötti választás „az általános jellegű szövegek és a pályázókhoz intézett vagy tőlük kapott üzenetek egyértelműségének és érthetőségének biztosítása érdekében” korlátozott. Az, hogy az EPSO a fent említett három nyelv valamelyikének használatára kötelezi azokat a pályázókat, akik más hivatalos nyelven kívántak volna kommunikálni vele, nem biztosíthatja az általános jellegű szövegek és az EPSO által a pályázókhoz intézett üzenetek „egyértelműségét” és e pályázók számára azok „érthetőségét”. Ugyanez igaz az EPSO által a pályázóktól kapott üzenetek EPSO általi megértésére, mivel fennáll annak kockázata, hogy sérül azok egyértelműsége azért, mert azokat nem a szóban forgó pályázó választása szerinti első nyelven fogalmazták.

65 Mindenesetre elegendő megállapítani, hogy az 1. rendelet 2. cikke az általa előírt kötelezettség alól sem az útmutató 3. részében szereplő indokok, sem más indokok alapján nem ír elő semmiféle kivételt (lásd ebben az értelemben és analógia útján: a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet, EU:C:2012:752, 72. pont).

66 Ezek a megfontolások a Bizottság által előterjesztett többi érv elutasítását is lehetővé teszik.

67 Nem lehet helyt adni az uniós intézmények önállóságára alapított érvnek (lásd a fenti 48. pontot). Igaz, hogy az ítélkezési gyakorlat elismeri a személyzeti szabályzat 2. cikkében szereplő, az uniós intézmények tisztviselőik és alkalmazottaik kiválasztását illetően meglévő működési önállóságának elvét. Ezek az intézmények tehát széles mérlegelési jogkörrel és önállósággal rendelkeznek mind valamely tisztviselői vagy alkalmazotti állás létrehozatala tekintetében, mind a tisztviselőknek vagy alkalmazottaknak a létrehozott állás betöltésére történő kiválasztását illetően, mind pedig az alkalmazottal létesített szolgálati viszony jellegének meghatározása tekintetében (lásd ebben az értelemben: 2005. szeptember 8-i AB-ítélet, C-288/04, EBHT, EU:C:2005:526, 26. és 28. pont). Ez az

önállóság azonban nem mentesíti őket az uniós jog azon alkalmazandó rendelkezéseinek – köztük az 1. rendelet 2. cikkének – tiszteletben tartására irányuló kötelezettség alól, amelyeket a jelen ügyben megsértettek.

68 Ehhez hozzá kell fűzni, hogy az 1. rendeletből eredő kötelezettségek betartásának szükségessége nem jár azzal a következménnyel, hogy az intézmények – a Bizottság által hivatkozott működési önállóságuk gyakorlása során – ne határozhassák meg maguk nyelvi szükségleteiket. Az 1. rendeletnek a jelen ügyben szóban forgó 2. cikkével nem ellentétes, hogy valamely versenyvizsga-felhívásban a versenyvizsgára jelentkező pályázóktól különös nyelvismeretet megkövetelő előírás szerepeljen. Ez a cikk mindössze annyit ír elő, hogy a versenyvizsga-felhívások szerzőjének – a jelen esetben az EPSO-nak – még ilyen esetben is az egyes pályázók által megválasztott hivatalos nyelven, nem pedig a nyelvek egy korlátozottabb csoportjából kiválasztott nyelven kell kommunikálnia a pályázókkal, akkor is, ha a versenyvizsgán való részvétel tekintetében az egyes pályázóktól megkövetelik e nyelvek közül legalább egynek az ismeretét.

69 A Bizottság azon érvét, amely szerint a pályázók és az EPSO közötti üzenetek olyan alapvető információkra vonatkoznak, amelyeket az angol, a francia, vagy a német nyelvnek a versenyvizsgán való részvételhez szükséges kielégítő ismeretével rendelkező pályázó mindenféle nehézség nélkül értene meg, szintén el kell utasítani ahhoz az érvhez hasonlóan, amely szerint összeegyeztethetetlen lenne a szolgálat érdekével, ha a pályázati adatlapokat az elkészítésük szerinti nyelvekről angol, francia és német nyelvre kellene fordítani. Az 1. rendelet 2. cikke az általa előírt kötelezettség alól sem a szolgálat érdekével összefüggő okokból, sem más okokból alkalmazható kivételeket nem ír elő. Egyebekben már megállapítást nyert, hogy ez a cikk a valamely intézményhez dokumentumot benyújtó személyre bízza az e dokumentum elkészítése nyelvének megválasztását, az intézmények számára pedig azt a kötelezettséget írja elő, hogy ugyanezen a nyelven válaszoljanak az említett személynek, függetlenül attól, hogy az esetlegesen valamely másik nyelvet is ismer.

70 Végezetül nem lehet helyt adni sem annak az érvnek, amely szerint az EPSO honlapján és az útmutatóban szereplő információk valamennyi hivatalos nyelven rendelkezésre állnak, sem annak az érvnek, amely szerint az olasz állampolgársággal rendelkező pályázókat semmiféle sérelem nem érte amiatt, hogy az EPSO-val folytatott üzenetváltásuk keretében nem használhatták az olasz nyelvet.

71 Az első érvet illetően elegendő megállapítani, hogy a jelen ügyben a pályázók és az EPSO közötti egyedi üzenetekben használt nyelvről van szó, a hivatkozott körülmények pedig semmilyen módon nem befolyásolják az EPSO-nak az 1. rendelet 2. cikkének az ezen üzenetek tekintetében történő tiszteletben tartására irányuló kötelezettségét.

72 A második érvet illetően elegendő megállapítani, hogy valamely olyan uniós jogi szabálynak – a jelen esetben az 1. rendelet 2. cikkének – a megsértése, amelyet az EPSO-nak tiszteletben kellett tartania, elegendő ahhoz, hogy maga után vonja a megtámadott felhívások megsemmisítését, anélkül hogy bizonyítani kellene, hogy ez a jogsértés meghatározott pályázóknak kárt okozott.

73 Következésképpen, tekintettel a fenti megfontolások összességére, helyt kell adni az Olasz Köztársaság által felhozott hatodik jogalapnak és a Spanyol Királyság által felhozott első jogalapnak, a megtámadott felhívásokat pedig meg kell semmisíteni, amennyiben a pályázók és az EPSO közötti üzenetekben alkalmazható nyelveket az angol, a francia és a német nyelvre korlátozzák.

A második nyelv megtámadott felhívásokkal érintett pályázók általi kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozása jogszerűségéről

74 Ezután a második nyelv megtámadott felhívásokkal érintett pályázók általi megválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozása jogszerűségét kell megvizsgálni, mivel az említett felhívásoknak egy olyan eltérő részéről van szó, amelyre a fenti 60. pontban megállapított jogszerűtlenség nincs hatással.

75 E tekintetben az Olasz Köztársaság által a T-124/13. sz. ügyben felhozott harmadik és hetedik jogalapot, valamint a Spanyol Királyság által a T-191/13. sz. ügyben felhozott második jogalapot kell vizsgálni.

76 Az Olasz Köztársaság által felhozott harmadik jogalap az EUSZ 6. cikk (3) bekezdésének, az EUMSZ 18. cikknek, az Alapjogi Charta 22. cikkének, az 1. rendelet 1. és 6. cikkének, a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének, 27. cikke második bekezdésének és 28. cikke f) pontjának, valamint a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésén alapul. Az Olasz Köztársaság lényegében azzal érvel, hogy a második nyelv szóban forgó pályázók általi kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő és a megtámadott felhívásokban előírt korlátozása sérti mindezen rendelkezéseket.

77 Az Olasz Köztársaság által felhozott hetedik jogalap az EUMSZ 296. cikk második bekezdésének, az 1. rendelet 1. és 6. cikkének, a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének, 28. cikke f) pontjának, III. melléklete 1. cikke (1) bekezdése f) pontjának, valamint az arányosság elvének a megsértésén, továbbá „a tények elferdítésén” alapul. E jogalapjában az Olasz Köztársaság lényegében a megtámadott felhívások indokolásának hiányára és elégtelenségére hivatkozik. Vitatja egyebekben ezen indokolás megalapozottságát, valamint a fent említett rendelkezéseknek való megfelelését.

78 A T-191/13. sz. ügyben előterjesztett második jogalapjával a Spanyol Királyság lényegében a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma személyzeti szabályzat 1d. cikkében kimondott elvének megsértésére hivatkozik.

79 A Spanyol Királyság azzal érvel, hogy a második nyelv megválasztása korlátozásának indokolása (lásd a fenti 6. pontot) olyan „sztereotip szöveg”, amely nem elegendő ahhoz, hogy megfeleljen a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítéletnek (EU:C:2012:752). Ily módon – véleménye szerint – az EPSO/AD/248/13. számú versenyvizsga-felhívás ugyanazokban a hibákban szenved, mint az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben szóban forgó felhívás. Az indokolás általános, és nem felel meg „a valamennyi nyelvhasználati szabály korlátozását igazoló bizonyítékokkal kapcsolatos minimumkövetelményeknek”. A Spanyol Királyság a T-124/13. sz. ügyben előterjesztett beavatkozási beadványában hasonló érveket ad elő.

80 Ami mindenekelőtt a megtámadott felhívás indokolásának esetleges hiányát vagy esetleges elégtelenségét illeti, meg kell állapítani, hogy a T-191/13. sz. ügyben a Bizottság vitatja, hogy a Spanyol Királyság keresetében ilyen jogalapot hozott volna fel.

81 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap az EUMSZ 263. cikk második bekezdésének értelmében vett lényeges eljárási szabályok megsértésének körébe tartozik, és eljárásgátló okokon alapuló olyan jogalapot képez, amelyet az uniós bíróságnak – adott esetben – hivatalból kell felhoznia (lásd: 1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink’s France ítélet, C-367/95 P, EBHT, EU:C:1998:154, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezen túlmenően – amint azt a Törvényszék már megállapította – az Olasz Köztársaság a T-124/13. sz. ügyben előterjesztett hetedik jogalapjának keretében többek között az indokolási kötelezettségnek a megtámadott felhívások szerzői általi tiszteletben tartását kifogásolta.

82 E tekintetben arra az állandó ítélkezési gyakorlatra is emlékeztetni kell, amely szerint a határozatok indokolására vonatkozó kötelezettség olyan lényeges formai követelménynek minősül, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik. Valamely jogi aktus indokolása ugyanis azon indokok egyértelmű kifejezéséből áll, amelyeken e határozat alapul. Ha ezen indokok hibában szenvednek, az érintheti a szóban forgó jogi aktus érdemi jogszerűségét, de annak indokolását nem, amely megfelelő lehet annak ellenére, hogy hibás indokokat tartalmaz (lásd: 2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet, C-413/06 P, EBHT, EU:C:2008:392, 181. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 A jelen ügyben – a fenti 6. pontban megállapítottaknak megfelelően – a megtámadott felhívások ténylegesen tartalmaznak az azon követelmény igazolására irányuló indokolást, amely szerint a pályázóknak rendelkezniük kell az angol, a francia, vagy a német nyelv kielégítő ismeretével, amely nyelvekre a versenyvizsga második nyelvének kiválasztása korlátozódik. Ennélfogva nem róható fel a felhívások szerzőjének, az EPSO-nak, hogy megsértette az indokolási kötelezettséget. Ezen indokolás megalapozottsága már más kérdés, és azt a Törvényszék az alábbiakban fogja vizsgálni.

84 Ezután – ezen utóbbi kérdés vizsgálata céljából – emlékeztetni kell a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítéletben (EU:C:2012:752) a Bíróság által említett, az Olasz Köztársaság és a Spanyol Királyság által érvelésükben szintén hivatkozott rendelkezések szövegére, valamint az e rendelkezések alapján a Bíróság által levont következtetésekre.

85 A fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:752) 81–84. pontjában a Bíróság – az 1. rendelet 1. pontján túlmenően (lásd a fenti 52. pontot) – a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) és (6) bekezdésére és 28. cikkének f) pontjára, valamint a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikke (1) bekezdésének f) pontjára is hivatkozott.

86 A személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy e személyzeti szabályzat alkalmazásában tilos bármilyen – többek között a nyelven alapuló – megkülönböztetés. Ugyanezen cikk (6) bekezdése értelmében „[t]iszteletben tartva a megkülönböztetésmentesség elvét és az arányosság elvét, ezek alkalmazásának bármely korlátozását tárgyilagos és ésszerű okokkal kell indokolni, és azoknak a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzéseket kell szolgálnia”.

87 A személyzeti szabályzat 28. cikkének f) pontja előírja, hogy a tisztviselő kizárólag akkor nevezhető ki, ha tanúbizonyságot tesz az Unió egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretéről és egy további hivatalos nyelvének a feladatainak ellátásához szükséges szintű ismeretéről. Amint azt a Bíróság a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítéletében (EU:C:2012:752, 83. pont) megjegyezte, noha ez a rendelkezés leszögezi, hogy követelmény valamely másik nyelvnek a pályázó által elvégzendő „feladatok ellátásához szükséges szintű” kielégítő ismerete, nem jelöli meg azokat a szempontokat, amelyeket figyelembe lehet venni az 1. rendelet 1. cikkében említett hivatalos nyelvek közül történő kiválasztásának korlátozásához.

88 A személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében a versenyvizsga-felhívás adott esetben meghatározhatja a betöltendő beosztás sajátos jellege miatt megkövetelt nyelvismeretet. Amint azonban azt a Bíróság a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítéletben (EU:C:2012:752, 84. pont) jelezte, ez a rendelkezés nem jogosít fel általános jelleggel az 1. rendelet 1. cikkében szereplő követelményektől való eltérésre.

89 A Bíróság tehát megállapította, hogy a fenti 86–88. pontban említett rendelkezések nem írnak elő olyan kifejezett szempontokat, amelyek lehetővé teszik azon második nyelvre vonatkozó választás korlátozását, amelyet az uniós tisztviselők felvételére irányuló valamely versenyvizsgára jelentkező pályázóknak ismerniük kell, függetlenül attól, hogy e korlátozás a megtámadott felhívásokban előírt három nyelvre vagy más hivatalos nyelvekre irányul-e (a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország

kontra Bizottság ítélet, EU:C:2012:752, 85. pont). A Bíróság egyebekben megállapította, hogy a megtámadott felhívásokkal érintett intézményekre (amelyeket a Bíróság előtt folyamatban lévő ügyben szóban forgó versenyvizsga-felhívások egyaránt érintett) nem vonatkoztak különös nyelvhasználati szabályok (lásd a fenti 59. pontot).

90 A Bíróság ugyanakkor megállapította, hogy a fent említett rendelkezések összességéből kitűnik, hogy a szolgálati érdek olyan jogszerű célnak minősülhet, amelyet figyelembe lehet venni. Így többek között a személyzeti szabályzat 1d. cikke lehetőséget ad a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének és az arányosság elvének korlátozására. A Bíróság szerint fontos azonban, hogy e szolgálati érdeknek objektív módon igazolhatónak kell lennie, és hogy a nyelvismeret megkövetelt szintjének a szolgálat valós igényeivel arányosnak kell bizonyulnia (a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet, EU:C:2012:752, 88. pont).

91 A Bíróság e tekintetben hangsúlyozta, hogy a második nyelvre vonatkozó választást korlátozó szabályoknak egyértelmű, objektív és kiszámítható szempontokat kell tartalmazniuk annak érdekében, hogy a pályázók időben tudomást szerezhessenek az előírt nyelvi követelményekről, és így a lehető legjobb körülmények között készülhessenek a versenyvizsgákra (a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet, EU:C:2012:752, 90. pont).

92 A fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:752, 91. pont) alapjául szolgáló ügyben a Bíróság megállapította, hogy az érintett intézmények soha nem fogadtak el eljárási szabályzatot az 1. rendelet 6. cikkének megfelelően. A Bíróság hozzáfűzte, hogy a Bizottság nem hivatkozott más aktusokra sem, például olyan közleményekre, amelyekben a versenyvizsgákon való részvételhez szükséges második nyelvre vonatkozó választás korlátozásának szempontjairól rendelkezett volna. Végül megállapította, hogy az említett ügyben szóban forgó versenyvizsga-felhívások egyáltalán nem tartalmaznak olyan indokolást, amely igazolná azon három nyelv (angol, francia, német) kiválasztását, amelyekre az említett versenyvizsgákra jelentkező pályázók második nyelvének kiválasztása korlátozódott.

93 A Bíróság e megfontolásaiból kitűnik, hogy a második nyelv valamely versenyvizsgára jelentkező pályázók általi kiválasztásának meghatározott számú nyelvre történő és más hivatalos nyelvek kizárása melletti korlátozása nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést képez (lásd ebben az értelemben: a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet, EU:C:2012:752, 102. pont). Nyilvánvaló ugyanis, hogy egy ilyen szabály előírásával előnyösebb helyzetbe kerülnek bizonyos esetleges pályázók (azok, akik legalább az egyik kijelölt nyelv kielégítő ismeretével rendelkeznek), mivel részt vehetnek a versenyvizsgán, ekként pedig uniós tisztviselőkként vagy alkalmazottakként felvételt nyerhetnek, míg a többieket – akik nem rendelkeznek ilyen nyelvismerettel – kizárják a versenyvizsgából.

94 A Bizottság azzal érvel, hogy nem az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetésről van szó. Márpedig az ehhez hasonló érv azért hatástalan, mert a személyzeti szabályzat 1d. cikke nemcsak az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetést, hanem a hátrányos megkülönböztetés több másik formáját – köztük a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést – is tiltja.

95 Ugyanebben a kontextusban a Bizottság a T-124/13. sz. ügyben azzal érvel, hogy semmilyen hátrányos megkülönböztetés nem állhatott fenn „jogilag, mivel a pályázók a [megtámadott felhívásokban szereplő] versenyvizsg[ák] egy részét anyanyelvükön is teljesíthetik, továbbá mivel a második nyelvet az Európában leginkább elterjedt és a legtöbbek által tanult nyelvek közül kell kiválasztani”.

96 Ezt az érvet el kellett utasítani. A személyzeti szabályzat 1d. cikke a nyelven alapuló bármely hátrányos megkülönböztetést tiltja, még ha az ilyen hátrányos megkülönböztetéssel érintettek száma igencsak korlátozott is. Egészen más kérdés az, hogy a hátrányos megkülönböztetés más okokból eltűrhető-e, amely esetben a hátrányos megkülönböztetéssel esetlegesen érintettek korlátozott száma olyan érvényes érvet képezhet, amely a szóban forgó intézkedés arányos jellege mellett szólna.

97 Ennélfogva azt kell megvizsgálni, hogy a megtámadott felhívásokkal érintett pályázók esetében a második nyelv kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozásával az említett felhívások szerzője, az EPSO, megsértette-e a személyzeti szabályzat 1d. cikkét azzal, hogy a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést alakított ki.

98 Meg kell állapítani, hogy – a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:752) alapjául szolgáló ügyben szóban forgó versenyvizsga-felhívásoktól eltérően – a megtámadott felhívások tartalmaznak indokolást (lásd a fenti 6. pontot), amely kifejezetten az említett ítélet követelményeinek való megfelelés miatt került be a felhívásokba. Ebből az indokolásból többek között kitűnik, hogy „a választható második nyelveket a szolgálatok érdekeinek megfelelően határoztuk meg, amelynek értelmében az újonnan felvett munkatársaknak azonnal operatívaknak kell lenniük, akik a mindennapos munkavégzés során képesek a hatékony kommunikációra.”, valamint hogy „[e]llenkező esetben az intézmények megfelelő működése komolyan sérülhetne”.

99 Mindazonáltal megjegyzendő, hogy a Bíróság többi – a fenti 92. pontban felidézett – megállapítása a jelen ügyek körülményeit tekintve továbbra is érvényes. Amint azt ugyanis a Bizottság egyébként a tárgyaláson is megerősítette, a megtámadott felhívással érintett intézmények a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (EU:C:2012:752) kihirdetését követően a megtámadott felhívások közzétételéig nem fogadtak el az 1. rendelet 6. cikkének megfelelően sem eljárási szabályzatot, sem más aktusokat, például olyan közleményeket, amelyekben az uniós tisztviselők felvételére irányuló versenyvizsgákon való részvételhez szükséges második nyelvre vonatkozó választás korlátozásának szempontjait írták volna elő. Meg kell különösen állapítani, hogy az útmutatóban sem szerepel semmiféle ilyen értelmű előírás.

100 A fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítéletből (EU:C:2012:752, 95. pont) kitűnik, hogy a fenti 99. pontban említettekhez hasonló szabályzat vagy közlemény hiányát nem ellensúlyozhatja valamely versenyvizsga-felhívás tartalma, amely szükségszerűen egy meghatározott versenyvizsgára vonatkozik. A valamely versenyvizsga-felhívás közzététele és az abban előírt vizsgák időpontja közötti idő alatt a pályázók nem feltétlenül tudják elsajátítani a szakmai képességeik bizonyításához elegendő nyelvismeretet. Az a lehetőség pedig, hogy azon három nyelv egyikét a jövőbeli versenyvizsgákra tekintettel is meg lehet tanulni, amely nyelvekre a megtámadott felhívások a második nyelv kiválasztását korlátozzák, azt feltételezi, hogy az EPSO által előírt nyelveket jó előre meghatározzák. Márpedig a fenti 92. pontban is említett szabályok hiánya semmilyen módon nem garantálja a versenyvizsgák kiválasztott nyelveinek állandóságát, és e tekintetben egyáltalán nem biztosít kiszámíthatóságot.

101 Meg kell azonban vizsgálni, hogy a megtámadott felhívásokban szereplő indokolás bizonyítja-e, hogy a második nyelv vitatott versenyvizsgára jelentkező pályázók általi kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozását a szolgálat érdeke igazolja, továbbá hogy az tiszteletben tartja az arányosság elvét.

102 Mindenekelőtt egy ilyen vizsgálat paramétereit kell meghatározni. A Bizottság az uniós intézmények önállóságának elvére hivatkozik (lásd a fenti 67. pontot) annak alátámasztására, hogy ezen utóbbiak „különösen széles” mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, mivel kizárólag az intézmények dönthetnek személyzeti politikájukról. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy ebben a kontextusban a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve csak önkényes vagy az elérni kívánt célkitűzésnek nyilvánvalóan nem megfelelő döntések esetében sérül, amely célkitűzés – véleménye szerint – az, hogy a feladataikat azonnal ellátni képes pályázókkal rendelkezhessenek, valamint az alkalmasság, a teljesítmény és a tisztesség legmagasabb követelményeinek megfelelő tisztviselőket vehessenek fel.

103 E tekintetben megjegyzendő, hogy kizárólag a feladataikat azonnal ellátni képes pályázók rendelkezésre állására irányuló célkitűzés igazolhatja esetlegesen a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést. Ezzel szemben egy ehhez hasonló hátrányos megkülönböztetés nem képes elősegíteni az alkalmasság, a teljesítmény és a tisztesség legmagasabb követelményeinek megfelelő tisztviselők felvételét, mivel ezek a követelmények nyilvánvalóan függetlenek a pályázó nyelvismeretétől.

104 Ezután emlékeztetni kell arra, hogy az intézmények működési önállósága nem mentesíti őket az uniós jog alkalmazandó rendelkezéseinek – köztük a személyzeti szabályzat 1d. cikkének – tiszteletben tartására irányuló kötelezettség alól.

105 Ezen túlmenően, igaz ugyan, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a mérlegelési jogkör gyakorlásába tartozó területeken hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve csak abban az esetben sérül, ha az érintett intézmény a szabályozás céljához képest önkényes vagy nyilvánvalóan nem megfelelő különbségtételt alkalmaz (lásd: 2012. március 20-i Kurrer és társai kontra Bizottság ítélet, T-441/10 P–T-443/10 P, EBHT-KSZ, EU:T:2012:133, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2010. április 15-i Gualtieri kontra Bizottság ítélet, C-485/08 P, EBHT, EU:C:2010:188, 72. pont).

106 Ez az ítélkezési gyakorlat azonban nem zárja ki az uniós tisztviselők vagy alkalmazottak felvételéhez szükséges, a valamely versenyvizsgára jelentkező pályázók nyelvismeretével kapcsolatos esetleges különös követelmények uniós bíróság általi mindennemű felülvizsgálatát. Éppen ellenkezőleg: a Bíróságnak a fenti 90. pontban említett megfontolásaiból kitűnik, hogy az uniós bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ezek a követelmények objektíve igazoltak és a szolgálat valós igényeihez képest arányosak legyenek, azaz hogy ne legyenek önkényesek vagy az elvárt célnak nyilvánvalóan nem megfelelők.

107 A megtámadott felhívások indokolása szerint „a szolgálatok érdekei […] értelmében az újonnan felvett munkatársaknak azonnal operatívaknak kell lenniük, akik a mindennapos munkavégzés során képesek a hatékony kommunikációra”. „Az uniós intézmények által a belső kommunikációban régóta használatos nyelvek, valamint a külső kommunikációhoz és az iratkezeléshez szükséges nyelvek vonatkozásában” megállapítják, hogy a fent említett három nyelv „a legelterjedtebb”.

108 Ezután megállapítják, hogy „a versenyvizsgák pályázói – amennyiben választási lehetőségük van – messze” ezt a három „nyelvet választják leggyakrabban második nyelvként”. A megtámadott felhívások szerint „[m]indez összhangban áll az európai unió álláshelyeire pályázóktól jelenleg elvárt iskolai végzettséggel és szakmai készségszinttel, amely szerint az említett nyelvek közül legalább egyet kell ismerni”. Tekintettel ezekre a megfontolásokra, arra a következtetésre jutnak, hogy „a szolgálatok érdekei és a pályázók szükségletei és képességei között egyensúlyt teremtve és egyúttal a jelen versenyvizsga különleges szakterületét figyelembe véve indokolt a vizsgákat e három nyelven megszervezni annak érdekében, hogy valamennyi pályázó – függetlenül attól, hogy melyik az első hivatalos nyelve – képes legyen e három hivatalos nyelv közül legalább egyet a munkanyelv szintjén használni”.

109 Úgy tűnik, hogy azt a megfontolást, amely szerint „[a] speciális készségek értékelése […] lehetővé teszi az uniós intézmények számára, hogy felmérjék a pályázók azon képességét, hogy a leendő munkakörükhöz hasonló körülmények között el tudják-e azonnal látni feladataikat”, bizonyos vizsgáknak az angol, a francia és a német nyelv közül az egyes pályázók által kiválasztott második nyelven történő megszervezésének igazolása céljából adják elő. Azt a követelményt, amely szerint azon pályázóknak viszont, akik e három nyelv valamelyikét választják első nyelvnek, ezt a vizsgát az e három nyelv közül választott második nyelven kell letenniük, az magyarázza, hogy „valamennyi pályázó egyenlő bánásmódban részesüljön”.

110 Ebben az érvelésben kulcspozíciót foglal el az az állítás, amely szerint a fent említett három nyelv a „legelterjedtebb”, tekintettel – többek között – „[a]z uniós intézmények által a belső kommunikációban régóta használatos nyelvek[re]”. Meg kell ugyanakkor állapítani, hogy konkrét adatokkal ki nem egészített, homályos állításról van szó.

111 „Az uniós intézmények által a belső kommunikációban […] használatos nyelvekkel” kapcsolatos állítólagos gyakorlatot ugyanis egyáltalán nem fejtik ki. Nem pontosítják többek között, hogy ez a gyakorlat magában foglalja-e a megtámadott felhívásokkal érintett valamennyi intézmény összes szolgálatánál e három nyelvnek a belső kommunikációban használatos nyelvekként történő párhuzamos alkalmazását, vagy inkább hogy bizonyos szolgálatok e nyelvek valamelyikét használják, más szolgálatok pedig e nyelvek közül másikat alkalmaznak. Ebben az esetben fennállna annak a kockázata, hogy a vitatott versenyvizsgát sikeresen teljesítő pályázókban esetlegesen érdekelt szolgálatok nem a fent említett három nyelv egyikét vagy másikát használják majd a belső kommunikáció nyelveként, ami megkérdőjelezné a második nyelv szóban forgó versenyvizsgára jelentkező pályázók általi kiválasztása e három nyelvre történő korlátozásának ésszerű és arányos jellegét. Ilyen esetben ugyanis vagy nem vesznek fel bizonyos pályázókat – annak ellenére, hogy sikeresen teljesítették a versenyvizsgát –, vagy az érintett szolgálatok lesznek kötelesek arra, hogy részben a belső kommunikáció nyelvét nem ismerő pályázókat vegyenek fel, amely eset jogszerűen vetné fel a fent említett korlátozás értelmét és hasznosságát.

112 Írásbeli beadványaiban a Bizottság e tekintetben pontosításokkal szolgált és további bizonyítékokat terjesztett elő. Ezek vizsgálata azonban nem teszi lehetővé a megtámadott felhívásokban szereplő, fent említett állítások által felvetett komoly kétségek eloszlatását.

113 A Bizottság elsősorban azzal érvel, hogy az angol, a francia és a német nyelv „az uniós intézmények tanácskozásainak három legfőbb nyelve”. Véleménye szerint ezt a helyzetet a francia és a német kezdeti használata jellemezte, amely 1973-ban az angol bevezetésével bővült. A Bizottság hozzáfűzi, hogy az Európai Unió Bíróság bírósági fórumai tanácskozásainak hagyományos nyelve a francia, míg „az ügynökségek körében a leginkább elterjedt munkanyelv” az angol. Ezeket a tényeket megerősítik – többek között – az EUSZ 16. cikk (7) bekezdésének megfelelően az Európai Tanács munkájának előkészítésével megbízott, állandó képviselők bizottságának (Coreper) nyelvhasználati szabályai.

114 Meg kell azonban állapítani, hogy a Bizottság nem szolgált a fentiekben összefoglalt állítások alátámasztására szolgáló más bizonyítékokkal a T-124/13. sz. ügyben annak bizonyítása céljából benyújtott bizonyos elektronikus levelek másolatának kivételével, hogy az angol, a francia és a német nyelv képezi a tagállamok által a Coreper keretében alkalmazott közvetítő nyelveket.

115 Ilyen bizonyítékok hiányában nem fogadható el az a homályos és általános állítás, amely szerint az angol, a francia és a német nyelv képezi az uniós intézmények tanácskozásainak „fő” nyelveit. Maga a Bizottság ismeri el, hogy a Bíróságot alkotó valamennyi bírósági fórum tanácskozásainak egyetlen nyelve – hagyományosan – a francia. Egyebekben köztudott, hogy az európai parlamenti képviselők a plenáris ülésen vagy a bizottsági üléseken valamennyi hivatalos nyelven felszólalnak. Ugyanez igaz a tagállamok Tanácsban ülésező képviselőire.

116 Ezen túlmenően, még ha el is lehetne ismerni, hogy – a Bizottság állításának megfelelően – a fent említett három nyelv képezi a Coreper keretében használt „közvetítő nyelveket” (amit ráadásul a T-124/13. sz. ügyben az Olasz Köztársaság kifogásolt), ez nem releváns a jogvita megoldása szempontjából. Az iratokból ugyanis egyáltalán nem tűnik ki, a Bizottság pedig nem állítja, hogy a Coreper tevékenységei és a szóban forgó pályázók által – a versenyvizsga sikeres teljesítése és alkalmazásuk esetén – esetlegesen ellátandó feladatok között bármiféle kapcsolat fennállna.

117 Ez a megfontolás – általánosabban véve – egy vagy több nyelvnek valamely uniós intézmény „tanácskozásainak nyelveként” történő alkalmazására alapított bármely esetleges érvre érvényes: minden további magyarázat nélkül, még annak feltételezése esetén sem lehet vélelmezni, hogy

valamely újonnan felvett, e nyelvek egyikét sem ismerő tisztviselő ne tudna haladéktalanul a szóban forgó intézmény számára hasznos munkát végezni, hogy valamely meghatározott intézmény alkalmazottai kizárólag egy nyelvet vagy bizonyos nyelveket használnak tanácskozásaik során.

118 A Bizottság másodsorban azzal érvel, hogy az angol, a francia és a német nyelv képezi azt a három nyelvet, amelyre fordítási főigazgatósága csaknem valamennyi dokumentumot lefordít. Ezen állításának alátámasztására a Bizottság a 2000 és 2012 között lefordított szövegek forrásnyelveire és célnyelveire vonatkozó statisztikákat terjeszt elő. Véleménye szerint ezekből egyértelműen levonható az a következtetés, hogy a szóban forgó három nyelv képviseli a dokumentumok lefordítására irányuló kérelmekben a szolgálatok által leginkább keresett nyelveket, akár forrásnyelvként valamely külső dokumentum belső használatra szánt fordítása esetében, akár célnyelvként, külső használatra szánt belső dokumentumok esetében.

119 Elöljáróban megjegyzendő, hogy e statisztikák relevanciája mérsékelt, mivel azok csak a Bizottságra vonatkoznak. Semmiből nem lehet ugyanis arra a következtetésre jutni, hogy ugyanez volna a helyzet a megtámadott felhívásokkal érintett többi intézmény esetében.

120 Egyebekben meg kell állapítani, hogy a Bizottság tévesen indul ki abból az előfeltevésből, hogy valamely lefordított dokumentum forrásnyelvével kapcsolatos statisztikák csak a belső használat céljából lefordított külső dokumentumokra vonatkoznak és – megfordítva –, hogy a lefordított dokumentumok célnyelvével kapcsolatos statisztikák csak a külső használatra szánt belső dokumentumokra vonatkoznak. A Bizottság által hivatkozott statisztikák az eredeti dokumentum nyelve (forrásnyelv) vagy a fordítás irányának nyelve (célnyelv) szerinti bontásban tartalmazzák a lefordított oldalak számát, anélkül hogy különbséget tennének a belső vagy a külső használatra szánt fordítások között.

121 Ily módon lehetetlen pontosan meghatározni, az e statisztikákban figyelembe vett szövegek mekkora hányada belső eredetű, mekkora hányadát szánják belső használatra, illetve mekkora hányada releváns a megtámadott felhívásokban szereplő területek tekintetében. Márpedig ha a lefordított oldalak magas hányada külső eredetű, a Bizottság kommunikációja során alkalmazott belső nyelvek meghatározása tekintetében a lefordított dokumentumok forrásnyelvével kapcsolatos statisztikák relevanciája kétséges. Egyebekben mivel semmiféle különbségtételt nem alkalmaznak azon szolgálat szerint, amely a fordítás címzettje, a teljes egészében vett Bizottságon belüli nyelvhasználatra vonatkozóan az e statisztikákból levonható esetleges következtetések nem fogják szükségszerűen tükrözni a megtámadott felhívásokban szereplő területekkel esetlegesen érintett egyes szolgálatokon belüli helyzetet.

122 Mindenesetre a Bizottság által előterjesztett statisztikák nem tudják alátámasztani a Bizottság azon állításait, amelyek a megtámadott felhívásokban is szereplő állításokat tükrözik.

123 Ami a lefordított dokumentumok forrásnyelvével kapcsolatos statisztikákat illeti, noha azok bizonyítják, hogy az angol, a francia, illetve a német nyelv szerepel a lefordított oldalak forrásnyelvei közül az első, a második és a harmadik helyen, jelentős a különbség e három nyelv között.

124 Ily módon 2012-ben az angol nyelvű szövegek a lefordított szövegek 77,06%-át tették ki, szemben a francia nyelvű szövegek 5,20%-ával és a német nyelvű szövegek 2,90%-ával. A helyzet 2011-ben nagymértékben hasonló volt: az angol esetében a lefordított oldalak 80,63%-ot, a francia esetében 5,76%-ot, a német esetében pedig 2,28%-ot tettek ki. 2000 és 2012 között az angol szövegek aránya jelentősen megnövekedett (55,08%-ról 77,06%-ra), a francia szövegeké lényegesen csökkent (32,49%-ról 5,20%-ra), és a német szövegek esetében is csökkenés volt tapasztalható (4,08%-ról 2,90%-ra). Azt is meg kell állapítani, hogy nincs jelentős különbség a német és a – 2012 kivételével a negyedik helyet elfoglaló – olasz között. Ezek aránya a 2010-es 2,24%-ról és 2,06%-ról 2011-ben 2,28%-ra és 1,49%-ra változott. 2012-ben a spanyol és a görög volt a negyedik helyen a lefordított oldalak 1,61%-ával, szemben a német 2,90%-ával.

125 A lefordított szövegek célnyelveivel kapcsolatos statisztikákat illetően igaz, hogy a legfrissebb statisztikákban (2011 és 2012) az angol, a francia, illetve a német foglalja el az első három helyet. Az e három nyelvre lefordított oldalak száma és a más nyelvekre lefordítottak száma közötti különbség azonban nem jelentős. Így 2011-ben az oldalak 12,31%-át fordították angolra, 7,92%-át franciára, 6,53%-át németre, 4,27%-át olaszra, 4,20%-át spanyolra, 4,13%-át hollandra, 4,09%-át portugálra, és 3,94%-át görögre, az ír (a lefordított oldalak 0,61%-a) kivételével pedig a többi hivatalos nyelvre végzett fordítások minden esetben a lefordított oldalak több mint 3,50%-át tették ki. 2012-ben az angolra, a franciára és a németre lefordított oldalak aránya 14,92%, 8,25%, illetve 6,47% volt, szemben az olasz 4,40%-ával és a spanyol 4,26%-ával, míg a többi hivatalos nyelvre végzett fordítások (a lefordított oldalak 0,41%-át kitevő ír kivételével) minden esetben a lefordított oldalak legalább 3,35%-át tették ki. E statisztikák alapján nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a vitatott versenyvizsgát sikeresen teljesítő és az angol, a francia, vagy a német nyelv kielégítő ismeretével rendelkező valamely pályázó az alkalmazásának első napjától kezdve teljes mértékben el tudná látni feladatait, de ezt nem tudná megtenni az a pályázó, aki két másik hivatalos nyelv legalább kielégítő ismeretével rendelkezik.

126 E statisztikákból persze kitűnik, hogy a lefordított oldalak igencsak nagy arányának az eredetije angol nyelven (forrásnyelv) megírt dokumentum. A megtámadott felhívások azonban nem kizárólag az angol kielégítő ismeretét követelik meg. Az e nyelv kielégítő ismeretével nem rendelkező pályázó akkor vehet részt a felhívásokban szereplő versenyvizsgákon, ha legalább a francia vagy a német kielégítő ismeretével rendelkezik. A fentiekben megállapítottaknak megfelelően, mindkét nyelv – mind forrásnyelvként, mind pedig célnyelvként –a Bizottság szolgálatai által lefordított oldalak viszonylag csekély arányát teszi ki. Ha a szóban forgó versenyvizsgákon részt tud venni az a pályázó, aki második nyelvként e két nyelv közül csak az egyiket ismeri, nem tűnik igazoltnak azon esetleges pályázók kizárása, akik más hivatalos nyelveket ismernek.

127 A Bizottság a T-124/13. sz. ügyben harmadsorban azzal érvel, hogy a tisztviselők és alkalmazottak körében az angol, a francia és a német nyelvet beszélik a leginkább. Ezen állításának alátámasztására előterjeszt egy, a tisztviselők és alkalmazottak személyes adatait tartalmazó nyilvántartási rendszerből származó táblázatot, amelyet – a Bizottság személyzeti főigazgatója 2013. március 14-i levelében – az Olasz Köztársasággal is közölt. A Bizottság szerint ebből a táblázatból kitűnik, hogy tisztviselői és alkalmazottai túlnyomórészt a franciát, a németet, majd pedig az angolt tüntetik fel első nyelvként, amelyeket a holland és a francia követ.

128 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az azzal kapcsolatban fentebb kifejezett fenntartások, hogy a lefordított szövegekkel kapcsolatos statisztikák kizárólag a Bizottságra vonatkoznak, erre a táblázatra is érvényesek, amely táblázat csak a Bizottság személyzetére vonatkozik.

129 Ezután – ráadásul e körülménytől függetlenül – meg kell állapítani, hogy ez a táblázat a Bizottság tisztviselőit és alkalmazottait első nyelvük, azaz – nyilvánvalóan – anyanyelvük alapján csoportosítja. Következésképpen – és a Bizottság érvelésével ellentétben – e táblázat alapján semmiféle hasznos következtetést nem lehet levonni a Bizottság tisztviselői által beszélt nyelveket illetően, amennyiben a személyzeti szabályzat 28. cikkének f) pontja értelmében a Bizottság tisztviselőinek és alkalmazottainak – anyanyelvükön kívül – legalább egy másik nyelv kielégítő ismeretével kell rendelkezniük (lásd a fenti 87. pontot).

130 Egyebekben meg kell állapítani, hogy a Bizottság tévesen értelmezi ezt a táblázatot, amikor azt állítja, hogy az első nyelvként az angolt beszélő tisztviselők és alkalmazottak (9,1%) alkotják a harmadik legnagyobb csoportot, az első nyelvként a franciát (az összlétszám 26,9%-a) és a németet (az összlétszám 11,1%-a) beszélők után. Az angolt mint első nyelvet beszélő tisztviselők és alkalmazottak valójában a negyedik helyet foglalják el, mert őket az első nyelvként a hollandot beszélők is megelőzik (az összlétszám 9,2%-a). Az első nyelvként az olaszt beszélő tisztviselők és alkalmazottak (az összlétszám 9%-a) az ötödik helyet foglalják el, őket követik az első nyelvként a spanyolt (6,8%), a görögöt (az összlétszám 4%-a) és a lengyelt (az összlétszám 4%-a) beszélők.

131 Ezek a számadatok tehát már kizárólag a Bizottság tekintetében sem tudják igazolni a megtámadott felhívásokban szereplőhöz hasonló azon követelményt, amely szerint egy újonnan felvett tisztviselőnek vagy alkalmazottnak az angol, a francia, vagy a német nyelv kielégítő ismeretével kell rendelkeznie. A legjobb esetben is – azaz a versenyvizsgára jelentkező, a francia nyelv kielégítő ismeretével rendelkező valamely pályázó esetében – olyan nyelvről volna szó, amely nagyjából a bizottsági tisztviselők vagy alkalmazottak egynegyedének első nyelvét képezi. A másik két érintett nyelv (az angol és a német) esetében a Bizottságnál dolgozó körülbelül minden tizedik tisztviselő vagy alkalmazott első nyelvéről lenne szó. Semmi alapján nem lehet meghatározni azokat az okokat, amelyek miatt az ilyen nyelvismeretet elengedhetetlennek kell tekinteni egy újonnan felvett tisztviselő vagy alkalmazott esetében, kiváltképpen azért, mert a tisztviselők vagy alkalmazottak hasonló csoportjaiban az első nyelvet képező más nyelvek – különösen az olasz – hasonló ismeretét nem követelik meg.

132 A Bizottság az ugyanezen ügyben előterjesztett viszonválaszának mellékletében egy másik táblázatot is benyújtott, amely tisztviselőinek és alkalmazottainak állampolgárságuk és második nyelvük szerinti megoszlását mutatja. Ez a táblázat egy, a nyelvenkénti „középértéket” feltüntető sort is tartalmaz, amely az angol esetében 56,4%, a francia esetében 19,8%, a német esetében 5,5%, a holland esetében 2,2%, az olasz esetében 2% és a spanyol esetében 1,6%, a többi hivatalos nyelv átlaga pedig nyelvenként nem éri el az 1%-ot. A táblázat a „n.a.” oszlop esetében 11,5%-os „középértéket” jelez, amely – a Bizottság által a tárgyaláson szolgáltatott magyarázatok szerint – személyzetének azokat a tagjait foglalja magában, akik nem tüntettek fel második nyelvet.

133 Ezúttal szintén igaz, hogy még ha kizárólag a Bizottság esetére szorítkozunk is, az e táblázatban szereplő adatok nem igazolhatnak egy, a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló, a valamely versenyvizsgára jelentkező pályázók nyelvismeretére vonatkozó követelményt. Mindenekelőtt ez a táblázat kizárólag az egyes tisztviselők által feltüntetett második nyelvet veszi figyelembe, ekként pedig nem ad nagyon pontos képet a Bizottság tisztviselőinek és alkalmazottainak nyelvismeretéről. Annak ismeretéhez ugyanis, hogy közülük hányan rendelkeznek például az angol nyelv legalább kielégítő ismeretével, azokat is figyelembe kellene venni, akiknek az angol az első nyelvük és azokat is, akik esetében az angol a harmadik vagy a negyedik nyelv (nem csupán a második nyelv), ennélfogva nem lehet kizárni, hogy valamely tisztviselő vagy alkalmazott kettőnél több nyelv kielégítő ismeretével rendelkezik.

134 Mindenesetre még annak feltételezése esetén is, hogy az angol és – csekélyebb mértékben – a francia tekintetében feltüntetett százalékos arányok igazolni tudnak egy olyan követelményt, amely szerint a Bizottságnál elhelyezkedni kívánó pályázóknak e két nyelv közül legalább egy kielégítő ismeretével kell rendelkezniük, az e táblázatban szereplő adatok nem igazolhatják a németnek azon nyelvek körébe történő felvételét, amelyek ismeretét megkövetelik, azaz egy olyan nyelvnek, amely a tisztviselők nagyjából 10%-ának első nyelve és amelyet a Bizottság tisztviselőinek csupán 5,5%-a tüntetett fel második nyelvként. Egyébként a német nyelv felvétele esetén az olasz, a spanyol vagy akár a holland nyelv felvétele sem tűnik ésszerűtlennek, mivel a külön-külön e három nyelv tekintetében jelzett százalékos arányok nem esnek túl távol a német esetében jelzettektől.

135 A valamely versenyvizsgára jelentkező pályázók második nyelve kiválasztásának a hivatalos nyelvek egy meghatározott számára történő korlátozása ugyanis nem tekinthető objektíve igazoltnak és arányosnak akkor, amikor – egy olyan nyelv mellett, amelynek ismerete kívánatos, vagy akár szükséges – e nyelvek körében olyan nyelvek is szerepelnek, amelyek semmiféle különös előnnyel nem szolgálnak. Ha az egyetlen olyan nyelv alternatívájaként, amelynek ismerete az újonnan felvett tisztviselő számára előnyt képez, más olyan nyelveket is megengednek, amelyek ismerete nem képez ütőkártyát, semmilyen érvényes indok nincs az összes többi hivatalos nyelv megengedésének mellőzésére.

136 A Bizottság negyedsorban azzal érvel, hogy az uniós tagállamokban az angol, a francia és a német nyelvet tanulják és beszélik a legtöbben idegen nyelvként. Állításainak alátámasztására az Eurostat által a *Statistics in Focus* 49/2010. számában közzétett egyik jelentést terjeszti elő, amely jelentés megállapítja egyfelől, hogy az angol nyelvet „tanulják messze a legtöbben idegen nyelvként

[Európában] az oktatás valamennyi szintjén, és ezt a francia, a német, az orosz, és – csekélyebb mértékben – a spanyol követi”, másfelől pedig, hogy „[Európában] idegen nyelvként messze a legtöbben az angolt beszélik, amely után a német, az orosz, a francia és a spanyol következik”.

137 Ezek a statisztikák az uniós polgárok összességére vonatkoznak, és nem lehet azt feltételezni, hogy helytállóan tükrözik az uniós tisztviselők nyelvismeretét. Mindenesetre az egyetlen dolog, amit ezek a statisztikák bizonyítani tudnak, az az, hogy a megtámadott felhívásokban szereplő versenyvizsga második nyelveként választható nyelveknek az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozásával kedvezőtlenül érintett esetleges pályázók száma kevésbé jelentős, mint ha ezt a választást más nyelvekre korlátoznák. Márpedig ez a körülmény nem elegendő annak megállapításához, hogy a szóban forgó korlátozás nem hátrányosan megkülönböztető jellegű, mivel a kedvezőtlenül érintett személyek esetlegesen korlátozott száma e tekintetben nem képezhet érvényes érvet (lásd a fenti 96. pontot).

138 Ezek az eredmények legfeljebb a szóban forgó korlátozás arányos jellegét tudnák bizonyítani, amennyiben beigazolódott volna, hogy a korlátozás a szolgálat igényére reagált. Márpedig a Bizottság éppen azt nem bizonyította, hogy ez az utóbbi feltétel teljesült.

139 A fenti megfontolásokat alkalmazni kell a Bizottság által annak igazolására felhozott bizonyítékokat illetően is, hogy amikor nem korlátozták a versenyvizsgára jelentkező pályázóknak a második nyelv kiválasztására irányuló lehetőségét, akkor is az angol, a francia és a német nyelvet választották a legtöbben. Az a körülmény, hogy esetlegesen mérsékelt azon pályázók száma, akik nem választhatnak másik nyelvet a versenyvizsga második nyelveként, nem jelenti azt, hogy ezek a pályázók ne szenvednének el hátrányos megkülönböztetést.

140 A T-124/13. sz. ügyben előterjesztett viszonválaszában a Bizottság ötödsorban azzal érvel, hogy az uniós intézmények adminisztratív vezetőinek testülete elvégezte az annak értékeléséhez szükséges elemzéseket, hogy tekinthető-e az angol, a francia és a német nyelv az intézmények szolgálatainál dolgozók körében leginkább reprezentatív nyelveknek. Ehhez hozzáfűzi, hogy ez a testület megállapította az EPSO által szervezett versenyvizsgákon használható nyelvekről szóló általános iránymutatásra vonatkozó megegyezés fennállását.

141 A Bizottság benyújtotta az említett testület elnökének 2013. június 10-i levelét, amelyből kitűnik, hogy a testület megállapította az EPSO által szervezett versenyvizsgákon használható nyelvekről szóló általános iránymutatás-tervezet jóváhagyása céljából az uniós intézmények adminisztratív vezetői körében létrejött megegyezést, a Bíróság képviselője által megfogalmazott fenntartás mellett, aki bejelentette, hogy tartózkodik az állásfoglalástól. A Bizottság továbbá benyújtotta az e megegyezéssel érintett iránymutatás szövegét.

142 Ezek – a ráadásul a megtámadott felhívásoknál és a kereset benyújtásánál későbbi – tényezők nem kérdőjelezhetik meg a fent kifejtett megfontolásokat. Az adminisztratív vezetők által jóváhagyott iránymutatás nem tartalmaz semmilyen, a fentiekben elemzettekhez képest újszerű tényt. Ugyanis maga a Bizottság hivatkozik arra, hogy az adminisztratív vezetők által megvizsgált adatok „nagyrészt megegyeznek” a Bizottság által ellenkérelmének mellékletében előterjesztettekkel. Márpedig – a fent jelzett okok miatt – ezek az adatok nem igazolhatják az uniós intézményeken belüli nyelvhasználattal kapcsolatban a megtámadott felhívásokban szereplő, illetve a Bizottság által írásbeli beadványaiban előterjesztett állításokat. Nem releváns az, hogy az uniós intézmények adminisztratív vezetői – a Bíróság tartózkodást kifejező képviselőjének kivételével – ettől eltérő következtetésre jutottak.

143 Végezetül hatodsorban a Bizottság előadja, hogy a második nyelv kiválasztásának a megtámadott felhívásokban előírt korlátozását a vizsgák jellege igazolja. A pályázók egységes értékelése, továbbá a pályázók és a versenyvizsga többi résztvevője és a vizsgabizottság közötti kommunikáció megkönnyítése céljából különösen az „értékelőközpont” szakasza követeli meg annak biztosítását, hogy ezek a vizsgák közvetítő nyelven folyjanak.

144 Ezen érvre válaszul elegendő megállapítani, hogy a szóban forgó korlátozás ilyen igazolását a megtámadott felhívásokban szereplő indokolás nem tartalmazza. Márpedig nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a megtámadott felhívásokból eredő, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést az ugyanezen felhívásokban hivatkozottaktól eltérő indokok igazolják. Következésképpen ezt az érvet szintén el kell utasítani.

145 A fent jelzett okok összessége miatt ezért azt kell megállapítani, hogy a megtámadott felhívásokkal érintett pályázók második nyelve kiválasztásának e felhívásokban az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozása nem bizonyul sem objektíve igazoltnak, sem az elvárt céllal arányosnak, amely cél a Bizottság szerint az, hogy a feladataikat azonnal ellátni képes tisztviselőket és alkalmazottakat vegyenek fel.

146 Nem elegendő ugyanis az ehhez hasonló korlátozás elvét az 1. rendelet 1. cikkében az Unió hivatalos nyelveiként és munkanyelveiként elismert nyelvek nagy számára, valamint az ebből eredő, korlátozott számú nyelv vagy akár egyetlen nyelv belső kommunikációban használatos nyelvként vagy „közvetítő nyelvként” való kiválasztásának szükségességére való hivatkozással védeni. Egy vagy több konkrét nyelvnek – az összes többi kizárásával történő – kiválasztását is objektíven kell igazolni.

147 Éppen ez az, amit sem a megtámadott felhívások szerzője, az EPSO, sem a Törvényszék előtti eljárás alperese, a Bizottság nem tett meg. A Bizottság által szolgáltatott egyik adat sem bizonyítja, hogy az angol, a francia, vagy a német nyelv kielégítő ismeretével rendelkező, újonnan felvett tisztviselő azonnal el tudja látni feladatait, de ezt nem tudná megtenni az a pályázó, aki két másik hivatalos nyelv legalább kielégítő ismeretével rendelkezik.

148 Következésképpen helyt kell adni az Olasz Köztársaság által a T-124/13. sz. ügyben felhozott harmadik és hetedik jogalapnak, valamint a Spanyol Királyság által a T-191/13. sz. ügyben hivatkozott második jogalapnak, továbbá – anélkül, hogy szükség lenne a még nem vizsgált többi jogalap vizsgálatára – meg kell semmisíteni a megtámadott felhívásokat, amennyiben azok a második nyelvnek a pályázók általi kiválasztását az angol, a francia és a német nyelvre korlátozzák.

149 E következtetésre figyelemmel egyébként nem kell határozatot hozni az EPSO/AD/248/13. számú felhívással érintett, a versenyvizsgára jelentkező egyes pályázók által az angol, a francia és a német nyelv közül kiválasztott második nyelv e versenyvizsga utolsó szakaszának bizonyos vizsgái tekintetében történő alkalmazásának a Spanyol Királyság által a T-191/13. sz. ügyben kifogásolt jogszerűségéről.

150 Az a következtetés ugyanis, amely szerint a szóban forgó versenyvizsga-felhívások jogszerűtlenek, amennyiben korlátozzák a második nyelv pályázók általi kiválasztását, szükségszerűen a versenyvizsga utolsó szakaszában sorra kerülő bizonyos vizsgák esetében használható nyelv korlátozására is vonatkoznak, ily módon a jelen ügy körülményei között az EPSO/AD/248/13. számú felhívás Spanyol Királyság által kifogásolt harmadik része jogszerűségének vizsgálata tárgytalanná válik.

151 Végezetül a Törvényszék úgy véli, hogy – az e tekintetben kifogást elő nem terjesztő feleknek a T-124/13. sz. ügyben tartott tárgyaláson történt meghallgatását követően – a megtámadott felhívásokkal érintett versenyvizsgák eredményeit nem kell megkérdőjelezni (lásd ebben az értelemben: a fenti 26. pontban hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet, EU:C:2012:752, 103. pont; 2013. október 16-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-248/10, EU:T:2013:534, 45–51. pont).

A költségekről

152 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, kötelezni kell a saját költségein felül az Olasz Köztársaság részéről a T-124/13. sz. ügyben és a Spanyol Királyság részéről a T-191/13. sz. ügyben felmerült költségek viselésére, e két tagállam kérelmeinek megfelelően.

153 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének megfelelően a T-124/13. sz. ügybe beavatkozó Spanyol Királyság maga viseli az e beavatkozással összefüggésben felmerült költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a határozathozatal céljából egyesíti a T-124/13. sz. és a T-191/13. sz. ügyet.

2) A Törvényszék az ellenőrzés (audit), a pénzügyek és a számvitel, valamint a gazdaság és a statisztika területén asszisztensek felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából kiírt EPSO/AST/125/12. számú nyílt versenyvizsga-felhívást, a biológia, az élet- és egészségtudományok, a vegyészet, a fizika és anyagtudományok és a nukleáris kutatás területén, továbbá az építőmérnöki és gépészmérnöki területen, valamint a villamos- és elektromérnöki területen asszisztensek felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából kiírt EPSO/AST/126/12. számú nyílt versenyvizsga-felhívást, valamint az épületbiztonság és a speciális építési technológiák mérnöki területén igazgatási tisztviselők (AD 6) felvételi tartaléklistájának összeállítása céljából kiírt EPSO/AD/248/13. számú nyílt versenyvizsga-felhívást megsemmisíti.

3) Az Európai Bizottság a saját költségein felül viseli az Olasz Köztársaság részéről a T-124/13. sz. ügyben és a Spanyol Királyság részéről a T-191/13. sz. ügyben felmerült költségeket.

4) A Spanyol Királyság maga viseli a T-124/13. sz. ügybe való beavatkozásával összefüggésben felmerült saját költségeit.

Gratsias Kancheva Wetter

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. szeptember 24-i nyilvános ülésen.

Aláírások